

DOODGEWONE STERVELINGEN

COMUNI MORTALI

TIZIANO SCARPA

Komedie in twee delen.

© *Vertaling en aanpassing
uit het Italiaans (2015)*

Hedwig COOREMANS

't Serclaesstraat 11

B1740 TERNAT

(0)2/582.09.48

hedwig.cooremans@telenet.be

PERSONEN

Stagiair

Gerante

Klante

Directeur

Zelfmoordenaar (Stem)

(Hij)

(Zij)

De Stagiair en de Klante zijn zowat 25 jaar oud.

De Gerante is een vitale vrouw tussen de 40 en de 50 jaar oud.

De Directeur is van dezelfde leeftijd.

(Hij en Zij zorgen voor enkele intermezzo's. Deze zijn onderling verwisselbaar en volledig facultatief.)

In het midden van de scène staan een doodskist en twee stoelen. De kist wordt gebruikt als tafel, bureau, lijkwagen en zelfs gewoon als doodskist.

Eerste Deel

Eerste Scène

Een Cursus Rouwbetoon

De Gerante zit aan haar bureau. De Stagiair zit tegenover haar.

STAGIAIR. Moet ik dan daar gaan zitten?

GERANTE. En ik neem plaats op uw stoel. Bent u er klaar voor?

STAGIAIR. Jazeker.

GERANTE. Mooi. Dan beginnen we.

Ze staat recht en gaat naar de uitgang.

STAGIAIR. Gaat u naar buiten?

GERANTE. Ik ga naar buiten en daarna kom ik terug naar binnen. We gaan de dingen doen zoals het hoort.

Ze gaat naar buiten. De Stagiair staat recht en neemt plaats achter het bureau.

GERANTE. Toktoktok!

STAGIAIR. Binnen!

De Gerante komt binnen en neemt plaats op de stoel van de Stagiair. De dialoog die volgt is vrij stroef, want de twee proberen duidelijk in te pikken op een geïmproviseerde situatie.

GERANTE. Goede morgen.

STAGIAIR. Goede morgen. Gaat u zitten.

GERANTE. Ik ben gekomen... Voor mijn echtgenote.

STAGIAIR. *(Perplex.)* Uw... echtgenote?

GERANTE. Ik heb vandaag gebeld...

STAGIAIR. Ja, natuurlijk. Juist. Mijn... innige deelneming.

GERANTE. *(Opvallende zucht.)* Ik hield erg veel van haar.

STAGIAIR. Was u al lang getrouwd?

GERANTE. *(Met een snik.)* Tweeëntwintig jaar!

STAGIAIR. Maar u bent nog zo jong...

GERANTE. We hebben mekaar leren kennen op de middelbare school. Ik heb haar
gezoend op mijn dertiende, bemind op mijn vijftiende en haar zwanger
gemaakt op haar zeventiende. Ik heb nooit... andere vrouwen gefrequenteed.
Nooit naar een andere verlangd.

STAGIAIR. Dan zal u wel een... hartstochtelijke relatie hebben gehad...

GERANTE. Wij leefden in volmaakte symbiose, moet u weten. *(Barst teatraal in snikken
uit.)*

STAGIAIR. Een koffietje misschien? Likeur?

GERANTE. Eén ziel, één lichaam.

STAGIAIR. Koffie? Likeur?

GERANTE. Koffie.

*Hij staat recht en haalt een imaginair dienblad met koffiegerief. Hij mimeert het inschenken
van de koffie.*

STAGIAIR. Alsjeblieft.

GERANTE. Ik dank u.

STAGIAIR. Suiker? *(Mimeert ietwat onhandig het aanbieden van suiker.)*

GERANTE. Wilt u mij bedienen, alsjeblieft? Mijn hand beeft. Ik zou alleen maar morsen.
Suiker moet netjes verdeeld worden. Het is een ramp als het verspild wordt. Ik
begrijp niet waarom men zegt: zout verspillen is ongeluk willen.

STAGIAIR. Misschien omdat er niets meer groeit waar zout wordt gestrooid. Vroeger
gebeurde dat met overwonnen steden, weet u. Toen de Romeinen Cartago...

GERANTE. *(Plots zichzelf.)* Latijnse gevolgd?

STAGIAIR. Inderdaad.

GERANTE. Universiteit? Graad?

STAGIAIR. Vreemde talen en literatuur.

GERANTE. Engels?

STAGIAIR. Russisch.

GERANTE. *(Enthousiast.)* Spassiba taváritsj! Dazvidánië!

STAGIAIR. (*Sprakeloos.*) Euh...

GERANTE. (*Opnieuw de weduwnaar.*) Suiker plakt en het is vreselijk moeilijk om de vlekken weg te krijgen.

STAGIAIR. Alsjeblieft. (*Giet een "lepeltje" suiker in de "koffie".*)

GERANTE. Nog.

STAGIAIR. (*Een tweede "lepeltje".*) Zo...

GERANTE. Nog.

STAGIAIR. Nog?

GERANTE. Nog.

STAGIAIR. Te veel zoetigheid...

GERANTE. 't Is dat ik niet meer eet. Ik trek me op aan suiker.

STAGIAIR. Daar doet u goed aan.

GERANTE. Het was een zware klap. Alsof een stuk van mezelf weggesneden werd. Kijk hoe mijn arm beeft. De andere voel ik niet meer. Alsof hij verlamd is. Ik heb stekende pijn.

STAGIAIR. Waar?

GERANTE. In mijn linkerarm.

STAGIAIR. Dan zou ik me toch eens laten onderzoeken. Het zou de voorbode kunnen zijn van een... een hartzwakte.

GERANTE. Mijn hart, klopt. Het is alsof mijn hart uit mijn borst werd gerukt. Mijn echtgenote klopte, hier, binnen in mij. Zij was mijn motor, zij bepaalde mijn ritme.

STAGIAIR. Oh... (*Wordt haast ontroerd.*)

GERANTE. Tweeëntwintig jaar samen. Weet u wat dat betekent? Plus vijf jaar verloofd. Ik ben er ondersteboven van. Wij bedreven iedere dag de liefde.

STAGIAIR. (*Echt geraakt.*) Hoe schattig...

GERANTE. Ook toen ze menstrueerde. Altijd. We hebben alleen de dag overgeslagen van de herverkiezing van... van...

STAGIAIR. Van?

GERANTE. Dwing mij niet zijn naam te noemen. We werden er gewoon depri van. Het was de enige keer dat mijn echtgenote en ik niet hebben gecopuleerd. In zevenentwintig jaar.

STAGIAIR. Dat begrijp ik.

GERANTE. Nee, dat kan u niet begrijpen! U kan onmogelijk begrijpen wat het betekent zevenentwintig jaar lang één en dezelfde vrouw lief te hebben. Elke dag opnieuw; denken aan haar, leven voor haar!

STAGIAIR. Ik kan me wel inbeelden dat u kinderen hebt.

GERANTE. Drie dochters. Maar ik beschouw hen als loten van dezelfde tak.

STAGIAIR. Ik begrijp niet goed...

GERANTE. (*Opnieuw zichzelf.*) Hebt u kinderen?

STAGIAIR. Nee.

GERANTE. Gehuwd?

STAGIAIR. Nee.

GERANTE. Verloofd?

STAGIAIR. Op dit ogenblik? Nee.

GERANTE. Homo?

STAGIAIR. Ik zie niet in wat... Excuseer, maar...

GERANTE. Laat maar. Hebt u de intentie kinderen te verwekken?

STAGIAIR. Ik... Laten we zeggen dat het mijn gedachten op dit ogenblik niet beheerst.

GERANTE. Nee. Maar ik weet hoe het gaat. Tijdens de drukste periode zadelt u me op met een kleine bleiter, u vraagt ouderschapsverlof aan, ik ben verplicht om een vervanger voor u te zoeken, en we mogen van voor af aan beginnen.

STAGIAIR. Mag ik u opmerken dat men met twee moet zijn om kinderen te verwekken. Op dit ogenblik ontbreekt het me aan de andere helft die noodzakelijk is om...

GERANTE. Heel goed. (*Opnieuw als treurende weduwenaar.*) Voor een man is een kind als een ei. Je ziet de eivorm groeien in de buik van uw vrouw. Plots explodeert hij en meteen verschijnt zo'n kleine duivelin uit de hel.

STAGIAIR. Daar kan je toch alleen maar tederheid voor voelen.

GERANTE. Dat is het exclusieve terrein van de moeder. Haar verlengde. Meer niet.

STAGIAIR. Hebben uw dochters dan geen band met u?

GERANTE. Zeker wel! We hebben onze tijd aldoor samen doorgebracht. Als een hecht gezin. Maar ik ben hen blijven beschouwen als satellieten van mijn echtgenote... alsof mijn echtgenote zichzelf met drie had vermenigvuldigd, met vier...

STAGIAIR. Op wie lijken ze?

GERANTE. Op wie denk je?

STAGIAIR. Op uw echtgenote.

GERANTE. Als druppels water.

STAGIAIR. En de karakters?

GERANTE. Idem dito. Een geluk dat het taboe van de incest bestaat.

STAGIAIR. Sorry?

GERANTE. Sta u toe dat ik me nader verklaar: u moet begrijpen wat het betekent om dolverliefd te zijn op een vrouw, om alleen naar haar te verlangen, en dat een kwarteeuw lang, om haar overal te zien, zelfs in de dochters!

STAGIAIR. Dat is toch gewoon schitterend!

GERANTE. Dat is su-per-schitterend! Je denkt alleen nog aan haar en je gezin. De rest van de wereld bestaat niet meer, je persoonlijke interesses zijn verdampt, de waarde van de dingen interesseert je niet meer. Je concentreert je uitsluitend op je geliefde. Het is een obsessie!

STAGIAIR. En... en zodra deze geliefde het tijdelijke met het eeuwige wisselt, zakt de grond onder je voeten weg.

GERANTE. En dan begin je te vliegen.

STAGIAIR. Naar beneden donderen, zult u bedoelen.

GERANTE. Nee nee, vliegen! Vrij vliegen! Eindelijk!

STAGIAIR. Maar wat vertelt u toch? Uw dochters zijn er toch nog?

GERANTE. Inderdaad. Maar vroeg of laat werk ik die ook het huis uit...

De Gerante barst in lachen uit. De stagiair weet aanvankelijk niet hoe hij moet reageren, maar dan begint hij mee te lachen. De Gerante doet teken dat hij naar zijn plaats kan terugkeren. Hij doet het en gaat zitten. De Gerante blijft naast hem staan.

GERANTE. Dit kan absoluut niet, weet u.

STAGIAIR. Heb ik... geflaterd?

GERANTE. Je identificeert je te veel met de rouwende. Je geeft hem te veel ruimte. Je wordt betaald om een dienst te verkopen, niet om naar alle smarten en pijnen te luisteren van iedereen die hier over de vloer komt. Je moedigt de klant te veel aan. De bedoeling is dat je hem zo snel mogelijk inpakt.

STAGIAIR. Ik dacht dat het beter was om hem eerst op zijn gemak te stellen. En daarna...
(*Kijkt rond.*) Er is toch geen haast bij?

GERANTE. Wij hebben nooit tijd over! Wij hebben constant afspraken en we dienen rekening te houden met dringende oproepen en onverwachte vergaderingen.

STAGIAIR. Zeg me wat beter kan.

GERANTE. Eerst en vooral het groeten. Wanneer een klant binnenkomt, trek dan niet een gezicht als een begrafenisondernemer.

STAGIAIR. Ik dacht dat, gezien de omstandighe...

GERANTE. Jij denkt uitsluitend in clichés.

STAGIAIR. Wat moet ik dan doen? Breed glimlachen?

GERANTE. Maar natuurlijk! Het leven gaat toch verder!

STAGIAIR. En dan ben ik het die in clichés denkt...

GERANTE. En of het verder gaat. Ondanks alles blijft het leven uit zijn voegen barsten.
Voel je niet dat deze plaats een enorme erotiek uitstraalt?

De Gerante maakt een breed gebaar, alsof ze de hele ruimte omarmt. Dan komt ze naar hem en knijpt hem vriendschappelijk in de hals.

STAGIAIR. Sorry, maar ik heb liever dat u mij niet aanr...

GERANTE. (*Gaat laatdunkend van hem weg.*) Hoor eens, ventje. Jouw seksuele geaardheid interesseert mij totaal niet.

STAGIAIR. Alsjeblieft, zeg! Zoiets zeg je toch niet! Ben ik zo afstotelijk?

GERANTE. Was je een ogenblik geleden niet bang dat ik je ging aanranden, omdat ik het over erotiek had, en ik je even heb gestreeld?

STAGIAIR. Nee. 't Is de manier waarop.

GERANTE. Beslis. Jij wenst charmant te zijn zonder te overdrijven. Je wenst attractief te zijn, maar meteen scherm je je af tegen verleiding?

STAGIAIR. Ik wens gerespecteerd te worden, tenminste wat mijn beroep betreft.

GERANTE. Grotesk! Ik had het over de opgewonden reactie die men heeft wanneer men op een plaats als deze terechtkomt. Ben je ooit al naar een koffietafel geweest? Daar loopt iedereen er hitsig bij. Met een soort vitaliteit die...

STAGIAIR. Noemt u dat vitaliteit? Ik zou eerder zeggen...

GERANTE. Ja?

STAGIAIR. Wel eh...

GERANTE. Zeg maar.

STAGIAIR. Ik bedoel...

GERANTE. Kiekenvlees? Pak in de broek?

STAGIAIR. Nee!

GERANTE. Spreek dan rechtuit. Ik zal me niet beledigd voelen.

STAGIAIR. Nee, 't is...

GERANTE. Hebt je iets vastgehouden op het ogenblik dat je hier over de drempel stapte?

STAGIAIR. Hoezo?

GERANTE. Ik bedoel, heb je hout vastgehouden?

STAGIAIR. Nee...

GERANTE. Omdat ik zag dat je hand in je broekzak stak.

STAGIAIR. Ja, en www...?

GERANTE. Houten kloten! (*Barst in lachen uit.*)

STAGIAIR. Zeg, alstublieft! Voelt u zich wel goed?

GERANTE. Beter dan ooit!

STAGIAIR. En dat vanaf de eerste dag! Dat belooft!

GERANTE. Vanaf de eerste seconde! Zo raak ik aan jou gewend. Want wie anders zal mij aan kant zetten? Ik ben als de arbeider die al tien jaar werkt in een kerncentrale die lekt. Ik ben de Madame Curie van de dood! Ik loop door kadaverstraling! De foto die ze op mijn graf zullen plaatsen zal vanzelfsprekend flou zijn, transparant... (*Neemt een pose aan.*) Geraldine De Maegd: – Dat is mijn naam. Ik ben het al lang niet meer – “Belofteloos, nooit van ons weggegaan!”

STAGIAIR. Wow zeg... Metafoortjes tot en met. Erg spiritueel.

GERANTE. Feiten, mijn lieve jongen. Feiten!

STAGIAIR. Gaat u al familiair doen ook?

GERANTE. Het is een kwestie van flexibel zijn.

STAGIAIR. Wat heeft dat ermee te maken?

GERANTE. Kijk... hier in onze firma... Word iedereen al met iedereen geconfronteerd.

STAGIAIR. Ik kan niet volgen.

GERANTE. Iedereen kent iedereen.

STAGIAIR. Dat betekent?

GERANTE. Dat we mekaar door en door kennen, op een bijzonder speciale manier. Wij hebben geleerd dat het een voorwaarde is om op een solide basis met collega's tot een vruchtbare samenwerking te komen.

STAGIAIR. En in 't Nederlands betekent dat?

GERANTE. Komaan zeg! Iedereen heeft al met iedereen liggen rampetampen. Voilà!

STAGIAIR. Eerste principe! Begin nooit een relatie met iemand van het werk.

GERANTE. Verkeerd! Neuk niet één collega, neuk ze allemaal! Om spanning te vermijden.

STAGIAIR. Het lijkt me niet de beste manier om...

GERANTE. Jazeker wel! Onopgeloste conflicten mogen niet op de spits gedreven worden. We weten waar zoiets toe leidt: jaloezie, klachten, ruzie, weet ik veel. Het is beter dit surplus aan energie correct te kanaliseren: geen achterbaks gedoe, geen geroddel. Anders ontstaan er een pak misverstanden. Misschien denkt iemand dat zijn collega zich ergert omdat zijn verlofaanvraag afgewezen werd, terwijl de echte reden is dat je met hem nog niet naar bed bent geweest, terwijl het gerucht de ronde doet dat je bijzonder vriendelijk bent geweest met...

STAGIAIR. Ik ben naar u blijven luisteren omdat ik benieuwd was waar u eigenlijk naartoe wou. U veronderstelt dus dat we de volgende keer met mekaar gewoon de koffer induiken.

GERANTE. Beeld je vooral niets in. Ik verzeker je dat je me seksueel koud laat. (*De Stagiair haalt minachtend de schouders op.*) Maar ik geef je de raad om zo snel mogelijk de koffer in te duiken met het hele organigram van de firma, mannen zowel als vrouwen.

STAGIAIR. En dat zijn?

GERANTE. (*Provocerend.*) Op dit ogenblik ben ik de enige.

STAGIAIR. En de directeur?

GERANTE. Die daagt wel op. (*Kijkt naar het uur.*) Het is nog vroeg.

STAGIAIR. (*Geërgerd.*) Luister nu eens goed...

GERANTE. Verder is er nog het technisch personeel en de leveranciers. Ik vermeld ze om de zaken niet nodeloos ingewikkeld te maken. (*Ze streelt hem opnieuw, dit keer met meer passie.*) Beschouw het als een passionele tip.

STAGIAIR. U bent een... een...

De Stagiair staat recht en wil weg, maar de Gerante houdt hem bij de arm vast. Telefoon. De Gerante beantwoordt.

GERANTE. Ja? ... Waar? ... Een nieuwe? Ik kom eraan! We moeten weg.

STAGIAIR. Ik moet weg! Ik wil weg! Ik moet hier buiten of...

GERANTE. Stop ermee. (*Neemt zijn arm.*) Vooruit, kom mee. Genoeg gezeverd.

Intermezzo 1

HIJ. 't Schijnt dat de eerste vrouw van de weduwnaar in de begrafenis was.

ZIJ. Wat kwam die daar doen?

HIJ. Haar medeleven betuigen en de overledene danken.

ZIJ. Waarom?

HIJ. Omdat die ervoor gezorgd heeft dat zij van hem af raakte.

Tweede Scène

In de Lijkwagen

De Gerante en de Stagiair hebben plaatsgenomen in de lijkwagen. Door de snelheid worden beide passagiers in de bochten van hier naar daar geslingerd.

STAGIAIR. Kan het niet wat kalmer aan, zeg!

GERANTE. Er valt geen seconde te verliezen!

STAGIAIR. Honderd per uur in een lijkwagen is wel ongewoon!

GERANTE. Waarom?

STAGIAIR. Ik wist niet dat die zo hard konden rijden. Ik dacht dat ze een speciale motor hadden. Van het flegmatische type. Een lijkwagen zou maximum tien kilometer per uur mogen halen. Stapvoets. Ik dacht dat de dood... Dat het transport van overledenen trager verliep, plechtiger.

GERANTE. Integendeel, wij moeten supersnel te werk gaan. Wij moeten als de bliksem kunnen ingrijpen. Nu transporteren wij immers alleen onszelf. Wij zijn nog niet doo...

Ze staat op de rem. Gekriep.

STAGIAIR. Toch bijna! Let toch op, alsjeblieft!

GERANTE. Rustig, rustig. Wij zijn er op getraind.

STAGIAIR. (*Kijkt achterom.*) U had hem bijna.

GERANTE. Och, dan kon hij met ons meerijden. Er is plaats genoeg. (*Grinnikt.*)

STAGIAIR. (*Boos.*) Grappig...

GERANTE. Het is ooit een collega overkomen.

STAGIAIR. Een botsing met een lijkwagen?

GERANTE. Nee, aan boord van de lijkwagen. Hij zat aan het stuur. Op slag dood. Dat geeft toch te denken? Je rijdt om zo te zeggen jezelf naar het kerkhof.

STAGIAIR. Misschien reed hij er effectief naartoe?

GERANTE. Dat kan.

STAGIAIR. Maar u weet het niet zeker?

GERANTE. Nee, ik weet het niet zeker. Ik heb het van horen zeggen. Maar ik kan er wel van meespreken. Ik heb met deze hier ook al flink gebotst.

STAGIAIR. Ziet u dat u voorzichtig moet rijden!

GERANTE. Het was mijn schuld niet. Ik stond voor het rode licht en hij is in mijn gat gereden. Ik had een lijk aan boord.

STAGIAIR. En dat heeft het niet overleefd?

GERANTE. Grappig... Het toppunt was dat die persoon gestorven was in een verkeersongeval. Ik heb me naar de kist omgedraaid en gevraagd: "Zeg manneke, is dat een gewoonte van u?"

STAGIAIR. Moet ik nu lachen? (*Kijkt voor zich.*) Aaah!!

Opnieuw een kriepende rem!

Intermezzo 2

HIJ. Hebt ge 't gezien?

ZIJ. Wat?

HIJ. Tegenwoordig dragen ze alleen nog een urne naar het altaar.

ZIJ. Dat komt door al die crisissen. Ze moeten besparen op het personeel.

Derde Scène

In vrije Val!

De Stagiair en de Directrice: zij houdt een megafoon in de hand. Zij spreekt naar iemand die op een dakrand zit: de Zelfmoordenaar. We zien hem niet, we horen alleen zijn stem.

GERANTE. Maak dat ge binnen zijt, blaaskaak!

STEM. Weg! Ga weg!

GERANTE. En stop met die onnozele spelletjes!

STEM. Pak u weg, zeg ik!

GERANTE. Stop ermee! Zeg ik!

STEM. Ja, ik stop ermee! Ga uit de weg en laat me springen!

GERANTE. Ge kunt naar de kloten lopen!

STAGIAIR. (*Geschandaliseerd.*) Maar wat vertelt u allemaal!

GERANTE. (*Tot Stagiair.*) Loop naar de kloten.

STAGIAIR. Ziet u dan niet dat die jongen de wanhoop nabij is?

GERANTE. Kruip door dat raam en hou op van met de mensen hun voeten te spelen.

STEM. Pas maar goed op dat ik op u niet duik als ik spring!

GERANTE. Wat voor rommel gaat ge eigenlijk naar beneden gooien, domme eikel?!

STAGIAIR. Ik geloof mijn eigen oren niet!

GERANTE. Broekschijter!

STAGIAIR. Zeg, die jongen is wel van plan om te springen, hè!

GERANTE. (*Ze let niet op de Stagiair en roept.*) 't Toilet is binnen, onnozel manneke!

STEM. Houd uw bakkes! Ge zijt zelf een onnozel manneke!

GERANTE. Gij hebt stront in uw ogen! Maak dat ge binnen zijt voor dat ge 'r afvalt en u zeer doet!

STEM. Laat mij gerust! Laat mij op mijn gemak sterven en moeit er u niet mee!

GERANTE. Gij luistert niet als ik tegen u spreek! Kruip door dat venster, ga naar 't wc, laat uw broek zakken en zet u op de pot, want 't is vandoen!

STEM. Maar wat wilt ge godverdomme van mij?!

GERANTE. Ik wil dat ge weet, dat als ge u van kant maakt, uwe kak hier met plezier zal rondspetteren en dat uw misselijkmakende bacteriën u zullen opvreten, te beginnen met die domme kop van u, en dat ge zult liggen te rotten gelijk een overrijpe peer!

STAGIAIR. Zijn uw vijzen uit uw kop gevallen of wat?

GERANTE. Of denkt ge dat alle heiligen van de hemel u gaan komen helpen? Man toch, dank zij al hun penitenties eten die een half beschuitje per dag, zodat ze alleen maar een droog konijnenkeuteltje produceren. Die hebben geen last van bacteriën gelijk gij! Ze drogen uit en als ze dood zijn zien ze eruit als gerookte hesp.

STEM. Laat mij gerust!

GERANTE. De pot op, zeg ik u, want alleen zo zult ge de dood overwinnen, niet door vanuit een venster naar beneden te duiken, klootzakske!

STEM. Heb ik u iets misdaan dat ge mij blijft kloten?

GERANTE. Weet ge wie er u gaat kloten? De miljarden bacteriën die in uw lijf staan te trappelen om u op te vreten. Het zijt gij niet die wil sterven, het zijn de bacteriën in uw kont die willen floreren. Zij willen dat ge springt, onnozelaar! Ze plegen een staatsgreep, ze zullen u opvreten en verteren en dan wordt ge zoals zij. Is het dat wat ge wilt? Zelf een stuk stront worden?

STEM. Ik heb u niets gevraagd! 't Interesseert me niet!

GERANTE. Als ge besloten hebt om hier een demonstratie parachutespringen ten beste te geven, dan moet het u interesseren! Ge staat op het punt te veranderen in een enorme dikke, bruine hoop! Zo'n vette, pappige diarree!

STEM. Zou er iemand dat mens daar in 't zothuis willen steken? Hebt gij geen respect voor andere mensen of wat? Achterlijk wijf!

GERANTE. Ga respect vragen aan uw escherichia coli!

STEM. Aan wie?

GERANTE. Uw escherichia coli, de bacterie die in uw uitwerpselen zit. Aan haar en alle andere ziektekiemen die krioelen in uw buik. Er zitten in u legioenen bacillen die popelen om zich in een berg keutels te transformeren.

STEM. Wat staat ge daar te lullen, mens?

GERANTE. Begin maar vriendschap te sluiten met uw nieuwe vriendjes: escherichia coli, bacillus cereus, campylobacter jejuni...

STEM. Hou daar mee op! En ga uit mijn weg!

GERANTE. Clostridium perfringens, eikenella corrodens, enterobacter cloacae,

STEM. // Zotte teef!

GERANTE. // pasteurilla multocida, serratia marcescens, vibrio cholerae, vibrio vulnificus, yersinia enterocolitica, yersinia pestis...

STEM. Pas op en laat mij door!

GERANTE. Pas zelf op, broekschijs, of ze hebben u bij uw pietje!

STEM. (*Haast huilend.*) Dat is toch niet mogelijk...

GERANTE. Bravo, zo zien we 't graag!

STAGIAIR. Hij gaat naar binnen? ... Hij is binnen! U hebt hem overtuigd!

Ze blijven naar boven kijken. Pauze.

GERANTE. Wacht nog eventjes ... Ja... 't Raam gaat dicht.

STAGIAIR. Hij sluit het af. Proficiat! Bravo! Hebt u dat nog gedaan?

GERANTE. (*Idem.*) Hij was niet de eerste.

STAGIAIR. En iedere keer hebt u het over fecale bacteriën?

GERANTE. Dat hangt ervan af.

STAGIAIR. En 't lukt altijd?

GERANTE. Toch bijna.

STAGIAIR. Wanneer dan niet?

GERANTE. Op een keer was er eentje die 't letterlijk opvatte. Hij liet zijn broek zakken en... Tja...

STAGIAIR. 't Is niet waar!

GERANTE. Ik zweer het.

STAGIAIR. Dan hebt u toch een stapje opzij gezet!

GERANTE. Ik was net aan het discuten met een brandweerman die mijn methodes afkeurde. Ze hebben nogal wat afgelachen, die spuitgasten. Nu bellen ze me telkens wanneer iemand wil duiken.

STAGIAIR. Maar die keer was het wel raak?

GERANTE. Van de vijfde verdieping.

STAGIAIR. Cho! Die kon nogal mikken, zeg! Het deed toch geen pijn?

GERANTE. Bof, rekening gehouden met de versnelling van het object door de zwaartekracht van negen komma eenentachtig meter per seconde, komt het neer op een flinke pandoering. Boïng!

STAGIAIR. (*Licht luid.*) Een pak stokslagen van een stuk stront. Een pak strontslagen!

GERANTE. Raar gevoel als je de buil betast.

STAGIAIR. Men-sén! Gewoon de-gou-tant!

GERANTE. Tot mijn scha en schande. Maar ja, de risico's van 't vak!

Intermezzo 3

ZIJ. Hebt ge dat gehoord?

HIJ. Wat?

ZIJ. In zijn homilie heeft de priester de verkeerde voornaam gebruikt.

HIJ. 't Is niet waar! De naam van eh... ge weet wel?

ZIJ. Ja.

HIJ. Hij had wel wat discreter had mogen zijn. Nu weet iedereen het.

Vierde scène

Verkoop de Dood!

De Directrice en de Stagiair keren terug naar het agentschap. Ze zullen achtereenvolgens te voet gaan, met de wagen en opnieuw te voet.

De Directrice haalt een pakje folders uit haar handtas.

GERANTE. Hier, deel er maar een paar uit.

STAGIAIR. Gaan we hier reclame maken?

GERANTE. Natuurlijk. Weet jij een betere gelegenheid? We hebben amper een zelfmoord voorkomen. Bijgevolg hebben wijzelf bewezen dat we niet tegen om het even welke prijs klanten werven. *(Alsof ze zich tot omstanders wendt.)* Ziet u, beste mensen? Wij zijn geen geldwolven die zich op een kring storten om het te kunnen begraven.

STAGIAIR. Wij bakken het bruin, maar op een laag pitje. *(Gooit een pakje folders omhoog.)*

GERANTE. Hang de paljas niet uit. Het probleem vraagt een ernstige aanpak. De markt ligt op apegapen. Totale agonie. Terminaal.

STAGIAIR. Sterven de mensen misschien niet meer?

GERANTE. Ze overleven in dit gekkenhuis dat de wereld is! Ze blijven in leven tot je ze haast moet neerschieten!

STAGIAIR. Ik heb toch niet de indruk dat de dood gaat stempelen. Er lopen nog massa's mensen rond die dit tranendal zullen verlaten.

GERANTE. Akkoord. Maar waarom doen ze er beter aan van naar ons te komen dan naar de concurrentie?

STAGIAIR. Hoe moeten ze naar ons komen als ze dood zijn?

GERANTE. Onnozelaar. Hun familie natuurlijk.

STAGIAIR. Juist. Klopt.

GERANTE. *(Neemt plaats in de wagen.)* Ga jij rijden?

STAGIAIR. Liever niet. Ik vind het zo...

GERANTE. Rijbewijs kwijt?

STAGIAIR. Nee, maar...

GERANTE. In een lijkwagen is het altijd beter chauffeur te zijn dan passagier. Waar of niet? *(Lacht luid.)*

STAGIAIR. Met u aan het stuur, tja...

GERANTE. Komaan, zeg. (*Ze doet hem achter het stuur plaatsnemen.*) Sterk aanbevolen: een chauffeur op het puntje van zijn stoel, die met gulle lach hebbedingetjes en snuisterijtjes uitdeelt! Laat ze weten dat we bestaan!

STAGIAIR. Kunnen we dat niet op een andere keer regelen?

GERANTE. Waar en wanneer moeten wij dan reclame maken? Iedereen maakt reclame. De markt vergroot constant dank zij de reclame. Alleen wij zouden het niet mogen.

STAGIAIR. Ha? Waarom niet?

GERANTE. Hou je me voor de gek of zo? Ben je van mening dat reclame voor de dood moest verboden worden?

STAGIAIR. Op de juiste plaats, op het gepaste moment misschien?

GERANTE. Luister. Plaats je ze naast de overlijdensberichten, dan ben je een jakhals. Plaats je borden bij een kerkhof of een ziekenhuis: van 't zelfde.

STAGIAIR. En nog niemand die het ei van Columbus gevonden heeft?

GERANTE. Een van onze concurrenten heeft een catalogus uitgegeven met lachende, halfnaakte modellen naast de doodskisten.

STAGIAIR. Alsof ze auto's showen!

GERANTE. Of juwelen en pijnstillers. Vrouwen en sarcofagen.

STAGIAIR. Juwelen en wat?

GERANTE. Dat klikt niet, zie je. Het werkt niet.

STAGIAIR. Anderzijds, als het werkt in de auto-industrie... door al die verkeersongevallen zijn auto's eigenlijk toch doodskisten op vier wielen! Doodskisten die zich verplaatsen, met meestal één enkel mannetje in. Da's toch duidelijk!

GERANTE. Ik weet er alles van! Wij moeten constant verkeersslachtoffers fatsoeneren en verwoeste lichamen oplappen die je nog amper van het trottoir kunt schrapen, de borst ingedrukt door het stuurwiel, de schedel gekraakt door de voorruit of de benen geplet tussen het staal van de carrosserie.

STAGIAIR. Ik kan het mij voorstellen.

GERANTE. Doe dat liever niet. Het is niet gezond.

STAGIAIR. Och, dat maakt op mij weinig indruk. Ik ben geen papkind meer. Vertel eens, wat was het ergste dat u hebt meegemaakt?

GERANTE. De fijngemalen zwerver.

STAGIAIR. Fijngemalen?

GERANTE. Er is altijd iemand die zich te slapen legt in een vuilniscontainer. Dan komen de vuilnismannen en die kappen alles in de camion met de grote mixer.

STAGIAIR. Afschuwelijk.

GERANTE. Als je wist hoe dikwijls we al “fijngemalen zwerver” hebben mogen los schrapen.

STAGIAIR. Los schrapen?

GERANTE. Van tussen verslenste sla, conservenblikjes en andere rommel die door de molen ging. Met een platte schop schep je zo een kist vol. Tot aan de rand.

STAGIAIR. Dat is toch... Een totaal gebrek aan respect?

GERANTE. Wie kan dan een menselijke vinger onderscheiden van een afgekloven kippen-vleugel? Op de duur ligt er een kubieke meter afval in de kist.

STAGIAIR. Dat maakt wel indruk.

GERANTE. Kan je dan reclame maken als je zoiets moet aanbieden?

STAGIAIR. Heeft er u nog niemand gevraagd om te sponsoren?

GERANTE. Eén keer. En congres van dichters. Ah, dichters en poëten...

STAGIAIR. Hoe zijn die bij u terechtgekomen?

GERANTE. Waarschijnlijk vanwege de lugubere sfeer die eigen was aan de poëzieavond.

STAGIAIR. Vertel eens.

GERANTE. De avond was genaamd: 'Liefde en de Dood.'

STAGIAIR. Dat belooft.

GERANTE. Ik verwachtte me aan het ergste. Het publiek nam deel en juichte de dichters toe. Chaotische boel, hoor. Wat door het publiek werd gescandeerd was veel beter dan de poëzie zelf!

STAGIAIR. Wat riep het publiek dan?

GERANTE. “Meer ballen, dichtertjes! Schop ze wakker, die liefde! Lok ze uit haar schelp!”

STAGIAIR. En over de dood?

GERANTE. “Spuw in zijn smoel! Meer fut, poëetjes! Geef de dood een schop onder zijn kont!”

STAGIAIR. En hoe reageerden de dichters?

GERANTE. Och, die trokken hun plan. Op één na, die zich te veel opwond. Hij werd uitgejouwd toen hij uit zijn bundel “Sterf in Geval” voorlas. Je snapt dat onze sponsoring niet het gewenste effect had.

STAGIAIR. Je zou voor minder een infarct krijgen.

Ze stappen uit de auto, want ze hebben het rouwcentrum bereikt. Zij wijst ergens naar.

GERANTE. Wat denk je ervan?

STAGIAIR. Wat?

GERANTE. Onze vitrine.

STAGIAIR. Bof... Niet slecht...

GERANTE. Wees eerlijk.

STAGIAIR. Wat wilt u dat ik zeg? Het is de vitrine van een rouwcentrum.

GERANTE. Geen echte “vitrine” dus?

STAGIAIR. Tja, die zaak van sanitair van de burens zal er ook geen goed aan doen.

GERANTE. Laten we 't zo zeggen; als je moet kiezen tussen een bad en een doods-kist met whirlpool...

STAGIAIR. Een doods-kist met whirlpool... Gewoon grandioos! Hoeveel moet dat zaakje kosten?

GERANTE. Ik zou het niet weten.

STAGIAIR. Gaan we 't hem vragen?

GERANTE. Heb jij een whirlpool nodig?

STAGIAIR. Nee, maar die badkuipen zijn zo mooi. Misschien, op een mooie dag, in een rouwcentrum zoals ik het mij...

GERANTE. Voilà. Dat moet het zijn!

STAGIAIR. Wat?

GERANTE. Jij verlangt wat.

STAGIAIR. Hoe kent u mijn verlangens?

GERANTE. Je verlangde iets; iets, ook al heb je het niet nodig. Zoals op de markt, of in een commercieel centrum. Je gaat er heen zonder te weten wat je gaat kopen, maar van één ding ben je zeker: het commerciële centrum zal bij jou het verlangen opwekken om iets te kopen.

STAGIAIR. Het zijn heel leuke plaatsen...

GERANTE. Dat zal wel. Ik zei: het commerciële centrum wekt je verlangen op. Maar jij zal niets kopen!

STAGIAIR. Nee zeker!

GERANTE. Maar nee, Jij betaalt omdat je verwachtingen hebt gekoesterd. We belonen het commerciële centrum omdat het onbestaande verlangens in ons heeft opgewekt. Snap je? Ik heb niet de ambitie om doodskisten te verkopen, maar verlangens.

STAGIAIR. Bent u van plan om een rouwcentrum te openen in een commercieel centrum?

GERANTE. Waarom niet? Ik koester grootse plannen. Een vitrine verlicht door spotjes die van kleur veranderen. Kortingen, solden, afbetalingen zonder interest. Ik wil erin slagen de dood te verkopen! Koste wat het kost. Met wat handige foefjes kun je vandaag de dag veel bereiken.

STAGIAIR. Zoals?

GERANTE. Zoals het naambord. De naam moet origineel zijn, ik weet niet, euh... "Uitvaart Houhoutvast" in kleurrijke letters, het moet in het oog springen.

STAGIAIR. Sorry dat ik het zeg, maar dat lijkt me niet veel soeps.

GERANTE. Ik zei zomaar wat. Natuurlijk moet het een perfecte vonds zijn, dat spreekt, zodat de mensen zich aangetrokken voelen tot mijn winkel. Ze moeten het normaal vinden dat de dood koopbaar is als een andere, we moeten hen zover krijgen dat ze dodelijk gefascineerd worden door een mortuarium.

STAGIAIR. Wilt u hen aanzetten om zelfmoord te plegen?

GERANTE. Maar nee. Als hij langs mijn zaak loopt moet de potentiële consument genieten van zijn doodsin instinct. Hij moet een mogelijkheid zien; een dagdroom, een project: een verlangen! Zoals dat bubbelbad van jou. Geef maar toe, je hebt je zonder twijfel al ingebeeld dat je in zo'n kuip zit, terwijl een sexy blote meid je met badschuim masseert?

STAGIAIR. Wow!

GERANTE. Wel, ik ben van plan om hetzelfde te doen met doodskisten.

STAGIAIR. In die doodskisten? Badschuim?

GERANTE. Doe niet zo idioot. Ik zal elke voorbijganger die naar mijn vitrine kijkt aanmoedigen om zich in te beelden dat hij in een sierlijke lijk-kist ligt, in een schitterende graftombe. Ik zal hem doen rillen van verlangen en hem tegelijk doen glimlachen bij het idee dat hij nog leeft, terwijl hij zich inbeeldt dat hij gestorven is, ook als hij nog leeft, en dat hij zich moet inbeelden dat hij leeft, ook al is hij gestorven. Hij moet verlangen dat hij tegelijk leeft en dood is, snap je? En voor dat verlangen zal hij betalen, anders is het waardeloos; want als verlangens gratis zijn, is het alsof ze er nooit zijn geweest. Wij helpen hem aan een mooi plaatsje in de zon, voor een schappelijke maandelijkse rente; een lijk-kist die mag gezien worden, luxueus afgewerkt, en we abonneren hem op een tijdschrift waarin de laatste modellen gepresenteerd worden. Dan verlaat hij mijn centrum als herboren, gesterkt, klaar om ten volle van het leven te genieten.

STAGIAIR. Denken aan de dood, helpt het leven uit de nood!

GERANTE. Voilà! Daar hebben we onze slogan!

STAGIAIR. Kent u die fabel van Esopus?

GERANTE. Die heeft er zoveel.

STAGIAIR. Er was eens een oude man die uit het bos kwam met een ongelooflijk zware bussel hout. Die was zo zwaar om dragen dat de oude man de hulp inriep van de dood.

GERANTE. En hij blies zijn laatste adem uit.

STAGIAIR. Niet helemaal. De dood verscheen aan hem persoonlijk. “Hier ben ik, oude man. Waarom hebt gij mij geroepen?”

GERANTE. En wat antwoordde die?

STAGIAIR. “Ik vraag niet veel. Ik zou graag willen dat gij mij een handje helpt om dit hout te dragen.”

GERANTE. Wat de dood ook deed?

STAGIAIR. Dat zegt Esopus niet. Het verhaaltje eindigt hier.

GERANTE. 't Is altijd 't zelfde met die fabeltjes. Er ontbreekt altijd iets.

STAGIAIR. Ik denk dat die oude, nadat hij de dood in de ogen heeft gekeken, zijn bussel hout zonder klagen naar huis draagt. De gedachte dat de dood hem geholpen heeft om...

GERANTE. Dat is niet genoeg. Het is hier dat wij tussenbeide komen. In het fabeltje dat wij ons cliënteel zullen vertellen neemt de dood de helft van de stapel hout en brengt hij het tot bij de oude man thuis tegen een schappelijk tarief, zoveel per kilometer. Dit wordt echt een gat in de markt. Wij nemen de lading dood over die iemand zijn leven lang met zich meedraagt. “Wij dragen ze voor u!”

Intermezzo 4

Hij komt op met een schedel en weet niet goed wat doen.

ZIJ. *Vooruit, zegt het dan.*

HIJ. *Kunt ge geloven, nu ik hier sta...*

ZIJ. *Wat?*

HIJ. *Ik weet het niet meer.*

ZIJ. *Dat is inderdaad niet om geloven. Geef hier.*

Zij neemt de schedel en houdt hem omhoog.

ZIJ. *Hebben of niet hebben. Dat is de vraag die de mensheid bezighoudt.*

Scène 5

Curriculum Mortis

De Gerante en de Stagiair zitten opnieuw tegenover mekaar in het bureau van het uitvaartcentrum.

GERANTE. Ken je die van die twee doodgravers?

STAGIAIR. Nee.

GERANTE. Vraagt de ene doodgraver aan de andere: “Draaien de zaken een beetje?”
Antwoordt de andere: “Ik mag niet klagen. En bij u?” “Slecht.” “Waarom? Hebt ge geen klanten?” “Nee, klanten heb ik genoeg.” “Wat dan?” “Ik versta

het gewoon niet. Ik behandel hen goed, maar ze komen nooit terug!” (*Vulgaire lach. De Stagiair blijft er ernstig bij.*) En die van die zombies?

STAGIAIR. (*Ernstig en verveeld.*) Mij onbekend.

GERANTE. Een zombie komt bij de begrafenisondernemer en die zegt: “Ha, goeiedag meneer Stinkie! Wat een genoegen u terug te zien. Kan ik u ergens mee van dienst zijn?” (*Met grafstem.*) “Zeker, maar deze keer geeft u mij toch een fikse korting?” (*Dezelfde lach.*) En die van die mummie die...

STAGIAIR. Alstublieft, hou ermee op!

GERANTE. Hoor je liever de klinische gevallen?

STAGIAIR. Wat zijn dat?

GERANTE. Moppen waar niemand mee lacht. Of toch bijna niemand.

STAGIAIR. Ha goed, want die andere...

GERANTE. Er is 't geval van de narcistische zombie...

STAGIAIR. 't Is niet waar!

GERANTE. Die herrees constant omdat hij zo graag deel uitmaakte van zijn eigen begrafenis. Als hoofdrol uiteraard. Verzot op begravingen. Een ijdelruit, kom.

STAGIAIR. En daarna?

GERANTE. En daarna niets. Finito. Dit is een klinisch geval. Want er is geen einde zoals in echte mopjes.

STAGIAIR. Nee. Ik bedoel, andere gevallen.

GERANTE. De diepgevallen doodgraver, de necrofoob van Zoetenaai.

STAGIAIR. Is het niet eerder necrofiel?

GERANTE. Nee, necrofielen zijn zij die met lijken de koffer induiken. Gemene sujetten.

STAGIAIR. En de necrofoob?

GERANTE. Die hebben ze betrappt toen hij lijken aan 't pikken was.

STAGIAIR. De necrofiel doet dat toch ook?

GERANTE. Laat me uitspreken. Hij pikte ze om ze in zijn eigen graf te begraven.

STAGIAIR. Toen hij dood was.

GERANTE. Toen hij nog leefde! Hij beschikte over een familiekerelder. Zijn plaats was dus gereserveerd. De gedachte om de plek bezet te houden obsedeerde hem en hij

legde er iemand anders in. En toen hij moest begraven worden tilden ze de steen op en riep iemand: “Bezet!”

STAGIAIR. Hoe onnozel!

GERANTE. Dat zijn van die verhaaltjes die de ronde doen.

STAGIAIR. Maar ze zijn fictief.

GERANTE. Wil je een echte horen? Eentje die ik met mijn eigen ogen gezien heb.

STAGIAIR. Laat horen.

GERANTE. De doodskistenmannequin.

STAGIAIR. Gaan ze nu al de catwalk op?

GERANTE. De doodskistenmannequin bezoekt uitvaartcentra en gaat in een kist liggen.

STAGIAIR. En u laat dat zomaar toe?

GERANTE. Klant is koning.

STAGIAIR. U beseft toch dat ze misbruik van u maakt?

GERANTE. Dat is veel gezegd. De doodskistenmannequin pakt je in met een aandoenlijk, maar sluw verhaal en zoekt een excuus om rustig in de kist te gaan liggen.

STAGIAIR. Om een uiltje te knappen?

GERANTE. Nee, om nachtmerries te krijgen!

STAGIAIR. Valt ze dan in slaap?

GERANTE. Gewoonlijk krijgt ze daar de tijd niet voor. Ze vliegt direct aan de deur. Maar het blijft hoe dan ook onaangenaam om vast te stellen dat een klant je probeert beet te nemen.

STAGIAIR. Ik denk niet dat ze het voor de grap doet.

GERANTE. Natuurlijk niet, ze is getikt.

STAGIAIR. Zo zal ze haar zielenpijn niet laten verdwijnen.

GERANTE. Nog altijd even pathetisch, hé softie. Waar ben jij naar school geweest? In Plopsaland?

STAGIAIR. Wat zou u ervan zeggen als we het hadden over... over...

GERANTE. Over om het even wat.

STAGIAIR. Niet noodzakelijk om het even wat.

GERANTE. Luister eens, in dat geval zegt men: “Waarom veranderen we niet van onderwerp?” Dat is niet onbeleefd.

STAGIAIR. Dat bedoelde ik niet.

GERANTE. Het zijn die eerste dagen, zie je.

STAGIAIR. Hoe bedoelt u?

GERANTE. Dat er alleen de eerste dagen over het werk wordt gepraat. Daarna raakt het op de achtergrond en wordt het banale koffieklets. Leven, dood... Bekermatch, vakantie... (*Haalt de schouders op.*) Routine.

STAGIAIR. Dat mag u niet zeggen.

GERANTE. Maar jawel. Maar jij... Ik benijd je. Voor jou is alles wervelend nieuw.

STAGIAIR. U doet het met opzet.

GERANTE. Wat?

STAGIAIR. Dat u me met opzet probeert te choqueren.

GERANTE. Wie zou ik willen –

STAGIAIR. U speelt ermee.

GERANTE. Integendeel. Ik geniet van je manier van doen. Voor jou is alles zinvol. Maar alles is relatief, snap je? Alles hier is precies wat een rouwcentrum moet zijn. De muren, dit bureau... Zelfs ik! Dat heb je als je ergens nieuw aan de slag gaat. Het is zoals met vreemde landen. Als je voor de eerste keer in Frankrijk komt, lijkt alles je Frans. Je ziet een kat: “Oh kijk, een typisch Franse kat!” Of een wolk: “Kijk, een wolk op zijn Frans!” Gek.

STAGIAIR. Bent u soms Française?

GERANTE. Op dit ogenblik wel. Voor jou wel! Ik ben iets exotisch. Ik ben uitvaartachtig.

STAGIAIR. Raar alleszins. Dat wel.

GERANTE. Neenee. Jij bent een vreemd land binnen gestapt. Alles hier is nieuw voor jou. Deze balpen bijvoorbeeld is voor jou een balpen van een rouwcentrum.

STAGIAIR. Dit is een heel gewone balpen.

GERANTE. Maar voor jou gaat deze balpen over lijken.

STAGIAIR. Sorry?

GERANTE. Je denkt dat ze zwart is omdat je ze in een rouwcentrum vindt, maar eigenlijk is dat heel toevallig.

STAGIAIR. Gewoonlijk gebruikt u flashyroze?

GERANTE. Wij gebruiken blauw, zwart, rood... Zoals het ons uitkomt. Maar jij ten slotte, dat jij je hier presenteert is zo...

STAGIAIR. Hoe?

GERANTE. Komaan, zeg! Een jonge gast, zoals jij die zich in dit werk komt "ingraven"...

STAGIAIR. Wel ja, kijk...

GERANTE. Niks zeggen, alsjeblieft.

STAGIAIR. Nee, maar vandaag de dag...

GERANTE. Niks zeggen!

STAGIAIR. Waarom niet?

GERANTE. Ik hou niet van pathetiek.

STAGIAIR. Wat heb ik gezegd?

GERANTE. Wat was je van plan te zeggen!

STAGIAIR. Wat dan?

GERANTE. Bespaar het me, alsjeblieft!

STAGIAIR. Goed, goed. Ik zeg al niets meer.

GERANTE. Want ik ken dat liedje. (*Somt verveeld op.*) Interims, geen werk te vinden, veel goede wil, jonge gasten die geen zin hebben in bepaalde jobs... elk interimkantoor heeft je cv, je hebt hamburgers gebakken, appartementen geverfd, oudjes hun kont schoongeveegd, in een callcenter gezeten, enzovoort, enzoverder.

STAGIAIR. Maar nee, ik heb...

GERANTE. Zeg maar niets! Je hebt jaren gestudeerd voor een waardeloos diploma, en met dat vodje papier denk je nu...

STAGIAIR. Nee, ik was er me wel degelijk van bewust dat als ik die studierichting koos, ik uitgeslo...

GERANTE. Mijn beste jongen, je wist toch, dat als je je hier kwam aanbieden, we een professional zochten van een zeker kaliber.

STAGIAIR. Ik heb veel menselijke ervaring.

GERANTE. Hoeveel ogen heb jij al gesloten?

STAGIAIR. Gesloten niet, maar...

GERANTE. Hoeveel personen heb je al zien doodgaan?

STAGIAIR. Gezien niet, maar...

GERANTE. Ingebeeld. Juist ja. En je hebt het verdriet van de hele wereld beleefd toen je oma stierf, en dan je kat en je schoolvriend die door een wagen gegrepen werd nadat hij zich te pletter had gezopen in een of andere tent. (*Spottend.*) Jongetje toch, wat jij al niet afgezien hebt!

STAGIAIR. (*Barst uit.*) Ik heb in een mortuarium gewerkt! Aan de unief! Vijf jaar op rij! Om mijn studies te bekostigen! Ik heb duizenden lijken gewassen! In de catacomben van het ziekenhuis, in die metalen kamers, in de kou, met van die neons die doods oplichten, een licht dat overal invreet tot alles met een laag roest wordt bedekt, tot alles verrot. Je weet niet of je het lijk invriest of dat je een actief element bent dat voor hun ontbinding zorgt. Voor mij is een job in een rouwcentrum een stap vooruit in mijn carrière. Het is in geen geval een vernedering! Vergeleken met waar ik vroeger werkte, is dit voor mij een pret-park. Het is van bandwerker naar kaderlid, van loopjongen naar administratie!

GERANTE. Je verkoopt te veel pathos, mijn jongen.

STAGIAIR. Maar godver...

GERANTE. Ik wil je afstandelijker zien, filosofischer.

STAGIAIR. Na alles wat ik heb meegemaakt –

GERANTE. Ik heb hier geen zin in. Je dwingt me ertoe banaliteiten te vertellen. Al wat je gezien hebt zou je moeten harden.

STAGIAIR. Integendeel, het heeft me niet gehard. Het zuigt je leeg, het vernietigt je.

GERANTE. Luister eens, ik ben zwaar allergisch aan een bepaald soort conversaties. Als je erop staat, mag je het aan de directeur uitleggen.

STAGIAIR. Waar is die?

GERANTE. Hij komt.

STAGIAIR. Wanneer?

GERANTE. (*Kijkt naar het uur.*) Het is nog vroeg. Nu moeten we de begrafenis van een klant regelen.

STAGIAIR. Wat moeten we doen?

GERANTE. Niets. Controleren of alles vlot verloopt. Kijken of de overledene tevreden is over onze diensten en niet met zijn knieën tegen het deksel begint te schoppen.

(Ze staan recht en gaan naar de uitgang.) Kijken of de ontroostbare weduwe geen zin heeft om zich samen met haar echtgenoot te laten begraven.

Intermezzo 5

ZIJ. Hebt ge 't gezien?

HIJ. Wat?

ZIJ. Dat de weduwe een donkere bril droeg.

HIJ. Misschien om niet te laten zien dat ze geweend heeft.

ZIJ. Of om niet te laten zien dat ze niet geweend heeft.

* * * * *

Tweede Deel

Eerste Scène

De Opmaak van het Lijk

De Gerante en de Stagiair lopen op straat. De gsm van de Gerante rinkelt. Ze neemt op.

GERANTE. Oh, Eugène, lieverd. Bedankt om me terug te bellen. Ik heb een kleine retouche nodig. ... Waar ben je? ... Heb je alles mee? ... Maar natuurlijk kan het in de rouwkamer. Als we ons rustig in een hoekje installeren. ... Goed, over twintig minuutjes zijn we er. *(Schakelt de telefoon uit)* Ik ga me mooi laten maken.

STAGIAIR. De kapper?

GERANTE. Nee, de thanatopractor.

STAGIAIR. Pardon?

GERANTE. Een van onze beste professionele medewerkers. Gespecialiseerd in coiffure en make-up van lijken. Hij elimineert de kwalijke geurtjes en de vervelende luchtjes, zuivert het stoffelijk overschot van mogelijke besmetting en voorziet in tijdelijke conservatie, zodat familie en kennissen de kans krijgen om de aflijvige zonder probleem te groeten.

STAGIAIR. Wat gaat die meneer dan doen?

GERANTE. Eugène verstaat de kunst om lijken op te frissen, zodat ze de indruk geven dat ze nog in leven zijn. Stel je eens voor wat hij voor een oude taart als ik al niet kan doen.

STAGIAIR. En ik?

GERANTE. Ik wil wat meer kleur op je snoet. Je ziet er nogal pips uit.

STAGIAIR. Zeg eens! We zien mekaar morgen terug.

GERANTE. Waag het niet! Het is nog vroeg en je moet de directeur leren kennen.

STAGIAIR. En wanneer komt die?

GERANTE. Bij het vallen van de avond. In afwachting ga jij naar het rouwcentrum.

STAGIAIR. Ik daar kan ik mijn plan trekken.
GERANTE. Ben je daar niet groot genoeg voor?
STAGIAIR. En als er iemand komt? En naar u vraagt?
GERANTE. Wie zou er komen? Je krijgt hoogstens een paar telefoontjes te verwerken.
STAGIAIR. Wat zeg ik ze dan?
GERANTE. Dat ik nog even op sterven lig.
STAGIAIR. Het zijn wel familieleden die bellen.
GERANTE. Zeg dan dat ze er nog een beetje moeten mee wachten.
STAGIAIR. Waarmee?
GERANTE. Met het uittrekken van de stekker van hun geliefde.
STAGIAIR. Maar als hij al... Als de persoon in kwestie zo goed als...?
GERANTE. Dan zeg je dat hij niet direct moet heengaan en nog even bij de overlevenden moet blijven. Er bestaat geen eenzamer mens dan hij die net een geliefde heeft verloren. Het is de plicht van de stervende om degenen die van hem houden nog even gezelschap te houden. Tot ziens! (Af.)

Intermezzo 6

HIJ. Hebt ge dat gehoord? Net op het moment dat zijn zoon iets ging voorlezen.

ZIJ. Tja, sommige mensen...

HIJ. Dat bleef maar rinkelen. En niemand die hem afzette.

ZIJ. Dat kon ook moeilijk. 't Was die van de overledene!

Tweede Scène

Puur op Gevoel

De Stagiair komt het rouwcentrum binnen en ziet de Klante, die aan het bureau zit.

STAGIAIR. Goede avond.

KLANTE. Goe –

STAGIAIR. Kan ik u helpen?

KLANTE. (*Berouwvol.*) Nee. Ik kan niet meer geholpen worden.

STAGIAIR. Kom, kom, laat u zo niet gaan.

KLANTE. Ik begrijp dat het uw job is, maar proberen heeft geen zin.

STAGIAIR. (*Lichtjes beledigd verantwoordt hij zich.*) Moet ik iets proberen?

KLANTE. Probeer niet mij te troosten. Laat dit zo snel mogelijk voorbij zijn.

STAGIAIR. Dat zal moeilijk gaan als u me letterlijk opvat.

KLANTE. Hoe dat zo?

STAGIAIR. Ik heb gevraagd: “Kan ik u helpen?” en u heb geantwoord dat u niet meer kan geholpen worden.

KLANTE. Ik ben in rouw, ik mag me dus een en ander permitteren. Oog in oog met de dood vallen alle sluiers weg, alsof wij weerloze wezentjes zijn die aan een draadje bungelen en tegelijk onze status van zwakke geslacht in het gezicht krijgen geslingerd. We reageren met een hoop feiten tegen de hypocrisie die –

STAGIAIR. Blablabla! Hoe stoer! Wat denkt u hiermee te bereiken? Ik heb u gewoon beleefd gevraagd: “Kan ik u helpen?” En u ridiculiseerde mijn vraag. Dat is een vrij gemakkelijke oplossing!

KLANTE. Ik voel me rot en dan heb ik het recht om te spuwen op beleefde vragen.

STAGIAIR. Kom, kom, u weet hoe dat gaat. Het zijn woorden die in een bepaalde context...

KLANTE. De enige context is dat wij allen sterfelijk zijn. Het verbaast me dat u dat niet weet in uw hoedanigheid van...

STAGIAIR. (*Boos.*) In mijn hoedanigheid van klootzak? Luister, het is vandaag mijn eerste werkdag in deze zaak. Ik weet zelfs niet of ik in dienst word genomen, ik wacht op de directeur om me te kunnen presenteren. Ik heb links en rechts duizend jobs uitgeoefend, zonder ook maar de minste opleiding te genieten. U bent de eerste klante die mij confron –

KLANTE. De eerste en de laatste! Wie is hier verantwoordelijke? Waar is die directeur?

STAGIAIR. De gerante had een afspraak en de grote baas komt later. Ook ik wacht op hem.

KLANTE. Mooi zo. Dat heet dan dienstverlening. De meest onbekwame personeelsleden laten opdraven om klanten te ontvangen wiens hart verstikt is door verdriet.

STAGIAIR. Wie denkt u wel dat u bent? Omdat er toevallig iemand gestorven is die u nauw aan het hart ligt, meent u zich het recht te mogen toe-eigenen om hier te komen schelden! Omdat de dood u van dichtbij heeft geraakt, bent u ervan overtuigd

dat u fatsoenlijk bent en bijgevolg het monopolie hebt op respect? U denkt dat alles rondom u plots dodelijke ernst moet worden, omdat u zopas met de dood werd geconfronteerd.

KLANTE. Zopas... Wat weet u daarvan? Een deel van mij is afgestorven.

STAGIAIR. Hebt u misschien een vingernagel gebroken?

KLANTE. Als u wist wat ik geleden heb, dan zou u misschien stoppen met het spuien van cynisme.

STAGIAIR. (*Spottend.*) Ik ben benieuwd. Overtuig mij.

KLANTE. Mijn zus is gestorven.

STAGIAIR. Wat heb ik daarmee te maken?

KLANTE. Mijn tweelingzus.

STAGIAIR. Ik ben diep ontroerd.

KLANTE. Weet je hoe we onszelf noemden?

STAGIAIR. Hoe moet ik dat weten? Zeg op, maar hou het kort.

KLANTE. Mijn zus en ik heetten Schaduw.

STAGIAIR. Van naam? Jullie heetten allebei Schaduw?

KLANTE. Ja.

STAGIAIR. Rare ouders, een tikkeltje gemakzuchtig.

KLANTE. Mijn zus en ik noemden mekaar zo, onder ons, als koosnaampje. "Jij bent mijn schaduw," zegden we tegen mekaar.

STAGIAIR. Hoe schattig!

KLANTE. Het was niet nodig dat we met mekaar iets afspraken, wij waren tegelijk een persoon en haar schaduw.

STAGIAIR. Wie was de schaduw van wie?

KLANTE. Alle twee van mekaar. De ene was de schaduw van de andere. Weet u wat een schaduw is?

STAGIAIR. U neemt mij blijkbaar voor een onnozelaar.

KLANTE. Niet voor zover ik weet.

STAGIAIR. Een schaduw is: als je met één vingertje naar de maan wijst, valt de schaduw van je vingertopje gegarandeerd op een hondenstront.

KLANTE. En vice versa, sentimentalist.

STAGIAIR. Ik kan er niks aan doen. Ik heb een prozaïsche schaduw. Persoonlijk denk ik van mezelf dat ik tamelijk poëtisch aangelegd ben. Luister: ik wijs met mijn vinger naar de maan. Mijn schaduw trekt zich daar niks van aan.

KLANTE. Mijn zus en ik waren elkaars schaduw. Bijgevolg waren we ook elkaars lichaam. We gingen bij mekaar op ontdekking. We spoorden mekaar aan, spraken mekaar moed in, we liepen hand in hand, beschermden mekaar, we lagen in elkaars armen, maar we hielden mekaar ook aan de leiband als het nodig was.

STAGIAIR. En heb je dan ook met mekaar hobbelpaardje gespeeld?

KLANTE. Een beetje respect, alsjeblieft. Mijn zus is zopas overleden.

STAGIAIR. En bij mij is 't mijn kat.

KLANTE. U bent compleet gevoelloos. Ik weet niet waarom ik hier nog langer blijf en me laat –

STAGIAIR. Waarom gaat u dan niet weg? Er zijn genoeg rouwcentra in de stad. U vindt er zonder twijfel eentje die u een luxe doodskist met bubbelbad kan aansmeren.

Telefoon. De Stagiair neemt op.

STAGIAIR. Ja? ... Ja, nee. Excuseer, ik ben bezig. Met een klante ... Nee, interesseert me niet ... Hoe, let op je woorden? ... Reden te meer! Op een nachtje meer zal het niet aankomen ... Let zelf op je woorden. Als jullie zin hebben om te gaan slapen, doe dat dan ... Wablieft? Maar jij permitteert je nogal ... Loop zelf naar de kloten, godverdomme! (*Haakt in.*)

KLANTE. Ik ben dan toch interessant genoeg.

STAGIAIR. Het verhaal van uw zus interesseert me.

KLANTE. Mijn zus Schaduw was degene die ik nooit in staat was te zijn. Ze deed waar ik de moed niet toe had. En ik deed hetzelfde voor haar.

STAGIAIR. Dat kan ik me voorstellen. Het gekende verhaaltje van de tweelingen die vriendjes ruilen, de ene gaat naar de afspraak die door de andere gemaakt werd en omgekeerd en als ze met die gasten naar bed gaan...

KLANTE. Verkoop geen onzin.

STAGIAIR. Kan toch? Hebt u nog nooit een examen afgelegd in de plaats van uw zus? Hebt u nog nooit aan een wedstrijd deelgenomen waarbij u zich voor haar liet doorgaan?

KLANTE. U begrijpt het niet.

STAGIAIR. Wat valt er te begrijpen?

KLANTE. Waarom is ze gestorven? Ik was absoluut niet bang! Ik zou zelfs graag in haar plaats zijn gestorven.

STAGIAIR. Heeft uw zus zich opgeofferd?

KLANTE. Hoe bedoelt u?

STAGIAIR. Ik weet niet, u zei “in haar plaats”. Het lijkt wel alsof u haar had kunnen tegenhouden, haar plaats innemen of zo. Heeft uw zus zelfmoord gepleegd, heeft ze zich aangeboden als gijzelaar? Heeft ze –

KLANTE. Acute hersenvliesontsteking.

STAGIAIR. (*Perplex.*) Ah...

KLANTE. Gisteren was ze er nog, vandaag bestaat ze niet meer. Snapt u? Heel plots en onverwacht. Mijn schaduw werd geamputeerd. Nu weet ik niet meer voor wie ik de dingen doe die ik doe. Ik zal niet meer weten wat ik wil doen, want er is niemand meer die het voor mij doet of die het eerst doet, in mijn plaats.

Plots barst de Stagiair in tranen uit. Heel heftig, hartverscheurend.

KLANTE. Wat scheelt er?

STAGIAIR. Het spijt me! Het spijt me zo verschrikkelijk!

KLANTE. Ma...

STAGIAIR. (*Intriest.*) Vergeef me! Het is uit zelfkennis dat ik mezelf zo meedogenloos opstel. Het eindigt er altijd mee dat ik emotioneel word. Ik kan me absoluut niet beheersen. Ik loop altijd over van medelijden. Als ik voel dat het zover is, probeer ik de emotionele vloedgolf die in mij opwelt tegen te houden en dan doe ik aanvankelijk alsof het me niet aangaat. Erger nog: als ik mijn emoties de kop indruk, verwoesten ze me zodra ik ze toon... Ik moet mezelf afschermen tegen het medelijden dat me overspoelt wanneer –

KLANTE. Kom, kom zeg, dat was niet de bedoeling.

STAGIAIR. (*Snikkend, snotterend.*) Het spijt me zo. Let er niet op!

KLANTE. Hoe moet ik dat doen? U zit het gewoon uit te gillen!

STAGIAIR. Ik zal me proberen te gedragen. Ik zal alleen nog even nasnikken.

KLANTE. Kan ik u helpen?

STAGIAIR. Negeer mij!

KLANTE. Goed, maar hoe...

STAGIAIR. Doe me iets doen.

KLANTE. Ik weet niet... Gedraag u zoals het hoort?

STAGIAIR. Als ik me moet gedragen zoals het hoort, dan huil ik van de pijn. Luister.

KLANTE. Ik bedoel, speel de vertegenwoordiger van het rouwcentrum. Toon me een catalogo. Stel me een paar doodskisten voor, de offerte van de begrafenis.

STAGIAIR. Ik weet niet waar ik eerst moet beginnen.

KLANTE. Met deze kist hier, bijvoorbeeld. (*Wijst de doodskist aan.*)

STAGIAIR. Ik zou niet weten waarvan ze gemaakt is.

KLANTE. Het is toch een doodskist?

STAGIAIR. Ja, maar ik weet niet uit welk materiaal ze gemaakt is. Of ze luxueus is of integendeel...

KLANTE. Laat ze zien.

STAGIAIR. Graag.

Ze gaan naar de doodskist.

KLANTE. Mag ik ze proberen?

STAGIAIR. Hoe...?

KLANTE. Omwille van de relatie die ik met mijn zus had. Ik zou willen begrijpen waar ze in terecht komt, wat ze dit keer heeft willen verkennen. Het zal slechts enkele minuutjes duren.

STAGIAIR. (*Zijn ogen gaan open.*) U bent...!

KLANTE. Ik heb me nog niet voorgesteld. Sorry.

STAGIAIR. U bent de doodskistenmannequin!!

KLANTE. U zegt?

STAGIAIR. U bent die maniakale zottin die rouwcentra bezoekt, en een pathetisch en volkomen uit de lucht gegrepen verhaal opdist, waarmee u het personeel

belachelijk maakt en dat allemaal om vijf minuutjes in een doods-kist te kunnen liggen!

KLANTE. Wie heeft u dergelijke onzin verteld?

STAGIAIR. De bazin van 't kot! Samen met het verhaal van de necrofoob van Zoetenaai en de narcistische zombie die... Jawel! ... 't Is te zeggen... (*Verandert plots van gedachte.*) In feite is het verhaal gewoon absurd. Sorry. Ik bied u mijn excuses...

KLANTE. Het verhaal is echt. Het is werkelijk zo. Ik ben het.

STAGIAIR. U bent... U gaat dus echt naar een rouwcentrum om even in een doods-kist te kunnen liggen?

KLANTE. Ja. Wens me nu niet direct naar de hel.

STAGIAIR. Waarom zou ik?

KLANTE. Omdat ik u een verhaal op de mouw heb gespeld. Omdat ik u aan het huilen heb gebracht omwille van pijn die niet bestaat.

STAGIAIR. Sorry, maar zo zou ik me door u eerder sterk aangetrokken moeten voelen.

KLANTE. Waarom?

STAGIAIR. Bestaat er iets aangenamer dan ontroerd te worden door een imaginair verhaal? Het drama is gefingeerd, maar net daarom is de emotie des te sterker. Zij is het enige echte in heel deze kwestie. Snapt u? U hebt me doen wenen van ontroering.

KLANTE. Ik schaam me. Hoe kan ik het goedmaken?

STAGIAIR. Nee! Ik ben degene die het goed moet maken.

KLANTE. Zou u... zou u me dan het genoeg...

STAGIAIR. Alles wat u wil!

KLANTE. ... Het genoeg willen doen om me enkele minuutjes in deze kist te laten liggen. Ik zal heel braaf zijn. Ik zal u niet storen.

STAGIAIR. Beloofd?

KLANTE. Beloofd!

Intermezzo 7

HIJ. Zeg?

ZIJ. Wat?

HIJ. Kunt gij u een rouwdienst voorstellen zonder priesters?

ZIJ. Moeilijk. Dat zou nogal wat minder plechtig zijn.

HIJ. En nogal wat minder saai.

Derde Scène

Desintoxicatie

De Stagiair en de Klante nemen het deksel van de kist. De Directeur komt te voorschijn. Hij is een vampier met slagtanden.

STAGIAIR. Aah!

KLANTE. Aah!

DIRECTEUR. Wie bent u?!

STAGIAIR. En wie mag u dan wel zijn?

DIRECTEUR. Ik ben de eigenaar.

KLANTE. Van de doodskist?

DIRECTEUR. Van de zaak! Ik ben de directeur van deze firma!

STAGIAIR. Dan bent u de mijne!

DIRECTEUR. Waarom zou ik de uwe zijn? Wie zou ooit met u willen –

STAGIAIR. Maar nee! Ik ben stagiair... Pas aangeworven... Ik bedoel, nog niet helemaal, maar toch zo goed als. Ik ben hier op proef.

DIRECTEUR. En wie heeft dat op zijn geweten?

STAGIAIR. De gerante.

DIRECTEUR. Geraldine?

STAGIAIR. Doctor De Maegd, Geraldine De Maegd.

DIRECTEUR. En waarom zou zij het met u willen doen?

STAGIAIR. Maar néé... Ik heb haar mijn cv gezonden.

DIRECTEUR. Hm... We hebben geen nieuwe vertegenwoordigers nodig.

STAGIAIR. Ik dacht van wel.

DIRECTEUR. Heb je je vriendinnetje meegebracht?

STAGIAIR. Echt, hè...

KLANTE. Ik maak deel uit van uw clientèle.

STAGIAIR. Mevrouw hier wou mij eens op de proef stellen. Enfin... Deze kist proberen, gedurende slechts een paar minuutjes. Ze wou er de aflijvige op de beste manier euh... ruimte verschaffen. Het lichaam van haar tweelingzus, ziet u.

KLANTE. Mijn schaduw, mijn arme, kleine schaduw.

DIRECTEUR. Het spijt me, maar dit is mijn bed. Je hebt me trouwens tijdens mijn mooiste moment wakker gemaakt.

KLANTE. U was aan het dromen?

DIRECTEUR. Nee.

KLANTE. Wat dan?

DIRECTEUR. Ik herhaal dat je me onderbroken hebt tijdens mijn mooiste moment. Ik slaap zonder dromen.

STAGIAIR. Excuseer, maar is het niet wat vroeg om naar bed te gaan?

DIRECTEUR. Hoe laat is het?

STAGIAIR. Kijk naar buiten. U zal zien dat het al avond is.

DIRECTEUR. Ik heb honger.

KLANTE. Gaat u straks ergens dineren?

STAGIAIR. Zullen we maar sluiten?

DIRECTEUR. Waar bemoei jij je toch mee?

STAGIAIR. Ik probeer me nuttig te maken.

DIRECTEUR. Jij bent hier van geen tel. (*Tot de Klante.*) En jij bent evenmin iets waard. Lazer op. Eruit!

KLANTE. Wat is dat voor een manier van doen?

DIRECTEUR. Ik wil alleen zijn en ik heb honger. Ik raad u aan te vertrekken.

STAGIAIR. Wilt u alleen eten?

KLANTE. In eenzaamheid het avondmaal gebruiken... Triest...

DIRECTEUR. Dit is mijn ontbijt. Niet mijn avondmaal.

KLANTE. Zorg ik voor koffie uit de bar hier tegenover?

DIRECTEUR. (*Nadrukkelijk.*) Ik verzoek u vriendelijk om deze plaats te verlaten. Voor uw eigen bestwil!

STAGIAIR. Wilt u dat ik iets haal bij de bakker?

DIRECTEUR. Er moet nog wat in de frigo zitten.

KLANTE. Ik ben al weg! (*Af.*)

STAGIAIR. Maar nee...

DIRECTEUR. Laat haar, laat haar. Vrouwen moeten te doen hebben.

STAGIAIR. Die is in staat om zich in de frigo op te sluiten.

DIRECTEUR. Hoe dat zo?

STAGIAIR. Omdat ze gek is. Ze vindt het fijn om opgesloten te worden in lijkkasten.

DIRECTEUR. En wat is daar verkeerd aan?

STAGIAIR. (*Bemerkt zijn verspreking.*) Euh... Niets. Wat zou het?

DIRECTEUR. Ken je haar al lang?

STAGIAIR. Amper! We hebben mekaar hier leren kennen.

DIRECTEUR. En bevalt ze je?

STAGIAIR. Het zou een idylle kunnen geworden zijn, als u ons niet had onderbroken.

DIRECTEUR. Wou je misschien even wat pret beleven in mijn dodenkamer?

STAGIAIR. Natuurlijk niet! Anderzijds ging het misschien wel in orde komen. Na een paar ogenblikken heeft die meid me zo geëmotioneerd dat de tranen over mijn gezicht liepen.

DIRECTEUR. Een vrouw die je doet sterven van het lachen, zul je bedoelen. De perfecte echtgenote, beste jongen!

STAGIAIR. Hoe lachen? Nee! Huilen, zei ik toch!

De Klante komt binnen met een bord waarop een glas melk en een schotel met kaas.

KLANTE. Hier ben ik dan! Ik heb ook een stuk mozzarella gevonden, maar misschien wou u alleen maar melk?

DIRECTEUR. Nee nee, het is goed zo.

KLANTE. Of had u liever toast met marmelade?

STAGIAIR. Uitstekend idee!

KLANTE. Jammer, dat is er niet. Dit is alles wat ik gevonden heb.

DIRECTEUR. (*Neemt de schotel.*) Een glas melk en een stukje mozzarella volstaan.

KLANTE. Mmm... Heerlijke geur. Met buffelmelk!

DIRECTEUR. Niet zó lekker.

KLANTE. Liever schaap? Paard?

DIRECTEUR. Liever een ander zoogdier.

STAGIAIR. Yak? Orang-oetan? Kangoeroe? Zeehond?

DIRECTEUR. Mens.

KLANTE. Bedoelt u...?

DIRECTEUR. Dat bedoel ik. (*Slurpt het glas leeg, schrokt de kaas naar binnen.*)
Vrouwenmelk. Vrouwenkaas. Mmm... Scheelt er iets?

STAGIAIR. Ik zou u hoogstens tenenkaas kunnen bezorgen.

KLANTE. Ik ben gedegouteerd.

DIRECTEUR. Toen je klein was heb je dat toch ook gedronken?

KLANTE. Wat heeft dat ermee –

DIRECTEUR. Ik probeer af te kicken.

STAGIAIR. Van?

DIRECTEUR. Van de... Van de drank.

STAGIAIR. Van mensenmelk? Dat moet keihard zijn.

DIRECTEUR. Zolang het bij het ontbijt is, blijft het best draaglijk.

KLANTE. En wie is uw leverancier?

DIRECTEUR. Geraldine. Zij is immers mijn... mijn consort.

STAGIAIR. Dan is het toch waar!

DIRECTEUR. Wat?

STAGIAIR. Dat er een zekere intimiteit bestaat tussen de personeelsleden... Ik bedoel, tussen bepaalde professionals binnen de branche.

Terwijl de Directeur zijn uiteenzetting houdt, wordt de sfeer steeds dromeriger, dimmen de lichten heel zachtjes en horen we sfeervolle achtergrondmuziek. De drie gaan ook zitten.

DIRECTEUR. Intimiteit in de liefde, maar niet noodzakelijk identieke zienswijze op professioneel vlak. Geraldine en ik hebben mekaar leren kennen bij het bed van een stervende. We gaven mekaar de eerste zoen terwijl hij zijn laatste adem uitblies, echter niet voor hij getekend had voor een begrafenis eerste klas.

Wij bezochten terminale patiënten van wie we veronderstelden dat ze potentiële klanten waren. Dat waren nog eens tijden... We hebben samen gevast, Geraldine en ik, we copuleerden de klok rond in de rommelhokjes van de ziekenhuizen, tot we uitgeteerd waren, met van die holle ogen, zodat we er uitzagen als rouwenden. We deelden het leed van hen die treurden, we sloten vriendschap met de familie van de aflijvige. We wonnen hun vertrouwen. Ze tekenden contracten en vertrouwden ons de begrafenis van hun geliefde toe. En zo vochten we, bed na bed, stervende na stervende, tegen de concurrenten die in file stonden aan te schuiven. We legden zowel de zieken als hun verwanten in de watten. Om in hun gunst te komen troostten we hen en betuigden we ons medeleven. Geraldine was daar bijzonder goed in. Meer nog dan de families, steunde ze stervenden die niemand meer hadden op de wereld. Soms slaagde ze er zelfs in om de erfenis binnen te rijven. Dat ging van kleine spaarpotjes tot luxueuze appartementen. Ik was daar minder goed in. Op die ene keer na dat een verschrompeld oudje me bekeek met van die zachte ogen... Ik deed haar denken aan haar eerste liefde, zei ze met een schrapende stem die uit een andere eeuw kwam. God, die ogen... “Ga met mij naar bed,” zei ze. “Doe het. Het is mijn laatste kans.” Die wens kon ik onmogelijk vervullen. Technisch gezien, bedoel ik. Ze woog nog dertig kilo. Ik had haar wellicht geplet, verkruid. “Drink dan van mij,” zei ze en ze wees naar haar infuus. “Ik heb mijn testament opgemaakt. Als jij drinkt wat door mijn hart stroomt, laat ik je alles na wat ik heb”. Het was avond, het werd donker net als nu en er was niemand in de buurt. Alleen nietige restanten van menselijke wezens, rochelende lemuren met holle ogen die hun eindstation hadden bereikt. Ik heb de canule uit haar arm getrokken en heb een paar druppeltjes in mijn keel laten druppelen. Het was amper gebeurd of het hart van het oudje roffelde zo hard dat ze haar laatste infarct kreeg. Zo is ze gestorven. Met de erfenis van het oudje en met wat Geraldine binnenhaalde, hebben we besloten om er ons voorgoed in te smijten. Maar na een poosje voelde ik dat ik dezelfde niet meer was. Het contact met het oudje had me diep getroffen. Jammer dat ze er niet meer

was, want ik wou het gerust eens overdoen. Ik dweilde 's nachts de ziekenhuizen af, terwijl ik me voordeed als een verwant van eenzame sukkels die niemand meer hadden op deze wereld. Ik roofde hier en daar een paar druppels, maar het was hetzelfde niet meer. Ik begon te treuren, ik kwijnde weg. 's Morgens had ik de kracht niet om uit bed te komen. Ik kon het leven niet meer aan. Op de duur bleef ik liggen in het halfduister, in het rijk van de ware liefde. Aanvankelijk heeft Geraldine me nog geholpen, heeft ze zich helemaal aan mij gegeven, heeft ze... mijn dorst gelest. Maar zo bleven we ter plaatse trappelen. We moesten echter komaf maken met de melancholie die me te neerdrukte. Nu helpt Geraldine me afkicken. Ik drink haar melk, eet haar kaas. In de zaak houdt zij zich bezig met de praktische problemen, handelt ze de dringende zaken af. Overdag lig ik in mijn kist en ontsnap ik aan de dromen. Dan keer ik terug naar mijn enige, ware liefde: het oudje met de zachte, gebroken ogen. (*Het licht wordt meer en meer gedimd.*) Hier, zonder gedachten, zonder bewustzijn, zonder licht, begrijp ik alles, zonder te beseffen dat ik het begrijp; want dat is de enige manier om te begrijpen. Er is niets, zelfs geen pijn. In het holst van de nacht word ik wakker en ontwerp ik nieuwe kisten, nieuwe manieren om het onbewoonbare bewoonbaar te maken. Wij zijn onbelangrijk. Belangrijk zijn de dingen die we ontwerpen en die ons zullen overleven. En die moeten degelijk vervaardigd zijn. Slecht vervaardigde dingen betekenen onze ondergang. Dingen die ons nauw aan het hart liggen, mogen niet het slachtoffer worden. We moeten vermijden dat ze pijn lijden. Dingen zijn edelmoedig, ze zorgen voor ons, zelfs als niemand nog van ons houdt, als iedereen ons als vuilnis op kant schopt. (*Hij streelt de doodskist.*) Maar deze liefdevolle wieg, deze volmaakte eierdop... Ik zou een dopje willen uitvinden waarin de dode kan rusten als een dooier in zijn schaal... (*Droomt steeds meer weg.*) Een dooier die zachtjes deint in eiwit, zwevend in zijn eigen atmosfeer, als een ballon. Ik wil de doden begraven in de lucht, in kleine mongolfières, in aerostatische ballonnen... Hen laten dwalen in de oneindigheid van het uitspansel; op ongekende hoogten, zwervend, gedragen op de wind... Dat heb ik vandaag gedroomd

zonder te dromen... Ik heb het begrepen zonder te begrijpen... Het volstaat een project uit te werken, een haalbaar plan... Dat kan niet zo moeilijk zijn. Ik laat het resultaat in China produceren of in Myanmar, in fabrieken waar levendige, beweeglijke kindertjes arbeiden die door mekaar krioelen... Dan hebben we omzeggens geen onkosten.

KLANTE. Ik wil het samen met u proberen.

DIRECTEUR. (*Stoot haar weg.*) Wat komt u hier doen?

STAGIAIR. Zeg eens... wij zijn de stagiair en de klante, ik bedoel de doodskistenmannequin die...

DIRECTEUR. Waarom bent u naar hier gekomen?

STAGIAIR. Wat ons naar hier heeft gebracht is...

KLANTE. Het lot!

STAGIAIR. De dingen des levens.

DIRECTEUR. Ga weg!

KLANTE. Waarom jaagt u ons weg?

DIRECTEUR. Omdat ik voel dat je verliefd wordt op mekaar.

KLANTE. Hoho! Wat minder hard van stapel lopen!

DIRECTEUR. (*Licht opgewonden.*) Uw bloed begint te koken. Denk je dat ik dat niet gemerkt heb?

KLANTE. (*Tot Stagiair.*) Hebben jullie twee het op een akkoordje gegoooid of zo?

STAGIAIR. (*Tot Klante.*) Ik zweer u! Ook al moet ik bekennen dat ik u heel sympathiek begin te vinden. Doet er niet toe. U ziet toch dat hij van het lotje getikt is. Hij kletst er maar op los.

KLANTE. (*Tot Stagiair.*) Niet overdrijven. Het feit dat ik jou ook redelijk aantrekkelijk vind betekent nog niet dat je zo'n waanzinnig oordeel over hem mag vellen.

DIRECTEUR. (*Opgewonden.*) Zeg zoiets niet over mij! Dan voel ik me... Waar is de melk? Melk! Ik heb melk nodig!

KLANTE. Er is er geen meer.

DIRECTEUR. Kom hier, jij... (*Hij grijpt haar bij de borsten vast.*)

KLANTE. Wat doet u! Kalm aan, zeg!

STAGIAIR. Hou op!

De Directeur bijt de Klante in de hals. De Stagiair helpt haar om zich los te maken, maar hij concentreert zich op de handen van de vampier die op de borst en het zitvlak van het meisje rusten en let niet op diens tanden. De Directeur bijt hem dan ook.

Meer ophitsende muziek. (Djembé bv.)

De sfeer wordt lossier. Het is alsof de drie spasmen krijgen. De jongen en het meisje zoenen mekaar wild, ongecontroleerd. Het is alsof hun lippen door een magnetische kracht op mekaar geplakt zijn, terwijl hun hele lichaam terugwijkt, alsof ze mekaar weg willen duwen.

We zien ook dat de Directeur zijn vampiertanden kwijt is.

KLANTE. (Maakt zich los van de Stagiair.) Sorry, het was sterker dan mezelf.

STAGIAIR. Idem. Maar zonder sorry.

DIRECTEUR. Ik voel me zo raar... (Neemt iets uit de kist.) Wat doet die tandenborstel hier?

KLANTE. Die is van u.

DIRECTEUR. Van mij?

STAGIAIR. U slaapt daar toch?

DIRECTEUR. Ik?

STAGIAIR. Al jaren.

DIRECTEUR. Zeker?

STAGIAIR. Dat hadden we toch begrepen.

DIRECTEUR. Wat is er met me gebeurd?... Waarschij... Godverdomme!

KLANTE. U ziet er een stuk beter uit dan een half uur geleden.

DIRECTEUR. We moeten Geraldine verwittigen. Waar is ze?

STAGIAIR. Ze zei dat ze... Ik weet niet goed... Ach, ja. Ze ging zich laten kappen of zo.

DIRECTEUR. Bij wie?

STAGIAIR. De dingies... De lijkenoplapper!

DIRECTEUR. De thanatopractor.

STAGIAIR. Dat bedoelde ik natuurlijk.

DIRECTEUR. Heeft ze vandaag niet toevallig iemand belet zelfmo...

STAGIAIR. Ja. Hoe weet u dat?

DIRECTEUR. Dat doet ze altijd. Wanneer ze iemand gered heeft, voelt ze zich achteraf altijd schuldig tegenover de dood.

STAGIAIR. Hoe zou je zelf zijn.

DIRECTEUR. Er valt geen tijd te verliezen! Weet u nog waar het was?

Plots horen we “van buiten” een stem roepen.

DIRECTEUR. Luister eens...

KLANTE. Dat kwam van buiten.

Ze lopen alle drie “naar buiten” en kijken rond. Niemand te zien...

GERANTE. (*Van boven.*) Joehoe! Hier ben ik!

Ze kijken alle drie naar boven en schrikken.

DIRECTEUR. Geraldine! Poesje! (*Loopt af.*)

KLANTE. Maar kijk toch eens hoe die opgedirkt is. Precies een hoer.

STAGIAIR. Ja, kijk... Die tamalo... tropona... Die meneer enfin, is nu eenmaal een heel speciale cosmeticspecialist.

KLANTE. Maar zij is toch geen lijk?

STAGIAIR. Straks misschien wel.

DIRECTEUR. (*Op met megafoon.*) Geraldine, boterboontje! Alsjeblief! Wees eens lief!

GERANTE. Laat me met rust, jij!

DIRECTEUR. Hier ben ik, suikerkoekje. Ik ben gekomen!

GERANTE. Ik heb je niks gevraagd!

DIRECTEUR. Maar allee, zoeteke...

GERANTE. Ga weg! Of ik val in stukken en brokken vaneen.

DIRECTEUR. Veldmuisje, ik ga hier niet weg voor je door dat raam naar binnen kruipt en langs de trap naar beneden komt.

STAGIAIR. Met de lift mag ook!

GERANTE. Wat sta je daar te doen?

DIRECTEUR. Ik kom je redden!

STAGIAIR. Je opvangen in zijn armen!

KLANTE. Hou toch je mond.

GERANTE. Ik besta voor jou niet meer.

DIRECTEUR. Dat is niet waar. Je weet dat ik je niet laat vallen.

STAGIAIR. (*Tot Klante.*) Zie je nu dat hij haar wil opvangen?

DIRECTEUR. Anders zou ik niet telkens naar jou terugkeren!

GERANTE. Je bent een dikke egoïst. Je doet alsof je mijn zelfmoord wil voorkomen, maar je wil er alleen voordeel uit halen!

DIRECTEUR. Dat mag je niet zeggen. Ik ben hier omdat ik niet wil dat je springt. Zonder jou is mijn leven zinloos, biggetje!

GERANTE. Ik ben best in staat om te sterven zonder jou. Kras op!

KLANTE. *(Tot Stagiair.)* Die hebben wel een rare manier om van mekaar te houden.

STAGIAIR. *(Tot Klante.)* Het wordt pas romantisch als ze springt.

KLANTE. *(Tot Stagiair.)* Stop ermee! Het zijn gewoon twee mensen die overhoop liggen met zichzelf.

DIRECTEUR. Ik heb goed nieuws!

GERANTE. Ben je zwanger?

DIRECTEUR. Hè?...

GERANTE. Alleen wij vrouwen mogen zeggen: "Ik heb goed nieuws." Jullie mannen maken er een parodie van.

DIRECTEUR. Dan spijt het me verschrikkelijk dat ik niet interessant genoeg ben.

GERANTE. Jij bent noch interessant, noch onbelangrijk. Jij bent gewoon niets. Pak je biezen en laat me in vrede sterven!

DIRECTEUR. In vrede? Terwijl je met mij ruzie zit te maken!

GERANTE. Dat heb jij geen zaken mee!

DIRECTEUR. Wat wil je eigenlijk? Dat ik moet bewijzen dat ik van je houd? Ik sta hier en ik verwacht je met open armen.

STAGIAIR. Wat heb ik gezegd?

GERANTE. Dan gooi ik me naar beneden!

DIRECTEUR. Nee! Zo bedoelde ik het niet, tortelduifje.

GERANTE. Tenzij je me dat goede nieuws vertelt. Als het de moeite waard is.

DIRECTEUR. Is er je niets opgevallen aan mijn glimlach? *(Hij laat zijn breedst mogelijke glimlach zien.)*

GERANTE. Ik zie alleen de stomme grijns van een debiele klootzak.

DIRECTEUR. Maar kijk dan toch! Ik ben genezen!

GERANTE. Bedoel je... Ben je niet meer...?

DIRECTEUR. Nee! De liefde heeft me gezond gemaakt. Jouw liefde!

GERANTE. Kontlikker!

DIRECTEUR. Ik zweer het. Het is zo aanstekelijk dat je zelfs deze twee jonge mensen hebt overtuigd.

GERANTE. De ene is een dubbele nul en de andere een stomme kut!

STAGIAIR. *(Tot Klante.)* Ken jij haar dan?

KLANTE. Ik ben een habitué van uw rouwcentrum en geen...

DIRECTEUR. Maar ze houden van mekaar. Dank zij jou! Dank zij je ontwenningsskuur.

STAGIAIR. Rustig. Ik vind die meid een felle kalle en ik wil met haar wel een fuckske doen, maar u moet het daarom niet met een megafoon rondbazuinen.

KLANTE. Bedankt zeg! *(Tot Directeur.)* U hebt ons hoofd wel goed op hol gebracht. U hebt ons omzeggens gehypnotiseerd en ons van alles tegen onze wil laten doen.

GERANTE. Zie je wel! Je verkoopt dikke zever!

DIRECTEUR. Ik zweer het je! Ze houden van mekaar, maar ze weten het zelf nog niet!

GERANTE. Dat ze het dan bewijzen! Of ik smijt me de straat op!

DIRECTEUR. Kus mekaar. Nu! Of ze smijt zich de straat op.

STAGIAIR. *(Naar boven.)* Wat geeft u mij in ruil?!

KLANTE. Is mijn kus niet voldoende?

STAGIAIR. *(Tot Directeur.)* Word ik dan uw werknemer?

DIRECTEUR. Ik denk dat ik haar ga aanwerven. Zij lijkt me bekwamer. *(Betast de Klante.)*

KLANTE. Maar ik wil niet werken, in dat knekelkot van u. Alleen af en toe een dutje komen doen.

DIRECTEUR. Dan neem ik jullie allebei in dienst. Luister, jullie krijgen de leiding over de zaak. Mijn grote liefde en ik zullen op uw kosten de wereld rondreizen. Wij zullen plezier maken in het zweet uws aanschijns.

STAGIAIR. U bent een echte weldoener!

DIRECTEUR. Vooruit, kus mekaar voor ze haar voornemen uitvoert en zich te pletter stort.

Zonder veel animo besluiten de Stagiair en de Klante mekaar te zoenen.

De Gerante verschijnt, vreselijk opgedirkt door de thanatopractor.

GERANTE. Knekelkje? Geef jij me er een of moet ik hem komen halen?

DIRECTEUR. Nu zie je zelf dat ze van mekaar houden. Je kuur werkt. Jij doet iedereen verliefd worden die je tegenkomt, je redt het leven van zelfmoordenaars, je beschikt over een serum dat niet alleen geneest, maar ook passie opwekt. Jij bent uniek, koetjeboe. Kijk toch hoe ik veranderd ben. Ik zou je met zoenen kunnen overladen, ook al zie je eruit als een levend lijk.

GERANTE. Waar wacht je dan op? Klets wat minder en doe eens iets.

De Directeur en de Gerante zoenen mekaar kort, maar fel.

GERANTE. Is het toegestaan dat we ons even terugtrekken?

STAGIAIR. We wachten wel even.

De Directeur en de Gerante verdwijnen.

KLANTE. Wat staan we hier nog langer te doen?

STAGIAIR. We hebben beloofd even te wachten tot ze terug zijn.

KLANTE. Ik heb helemaal niks beloofd.

STAGIAIR. Heeft al die passie je dan niet ontroerd?

KLANTE. Bwa... Bovendien moet jij me nog een zoen.

STAGIAIR. Wil je er nog een?

KLANTE. Integendeel. Jij moet er mij een teruggeven, een die je me afgeperst hebt.

STAGIAIR. Het was de directeur die ons gedwongen heeft.

KLANTE. Kan me niet schelen. Jij hebt ervan geprofiteerd, bijgevolg wil ik hem terug.

STAGIAIR. Maar een zoen kan je toch niet teruggeven?

KLANTE. Interesseert me niet. Krijg ik hem of niet?

STAGIAIR. Gegeven is gegeven. Of heb je liever dat ik naar boven klauter om hem af te dwingen?

Er valt iets naar beneden. De Klante raapt het op. Het is een slipje. Ze kijken naar boven.

KLANTE. Zie nu toch eens!

STAGIAIR. Hoe schattig... Kijk toch eens hoe ze in mekaar verstrengeld zijn geraakt.

KLANTE. Twee zielige oudjes, ja. Op die leeftijd nog zo'n zotte toeren uithalen.

STAGIAIR. Ik benijd hen, verdorie. Zoveel passie, na al die jaren...

KLANTE. Twee exhibitionisten, zeker. Ze geven van katoen waar iedereen bijstaat.

STAGIAIR. De liefde bedrijven in een dakgoot... Twintig meter boven de grond... Je moet het maar doen!

KLANTE. Pf... Als ze alleen zo hun ding kunnen doen... Altijd 't zelfde liedje, zo vals als kattengejank: “Ik spring”, “Nee konijntje, niet doen”, “Kom me redden”, “Wacht toch, poesje”. Allemaal komedie om eens goed van bil te gaan. Die hebben ons goed liggen gehad. Ze hebben ons misbruikt. Punt!

STAGIAIR. Doe niet zo onmenselijk.

KLANTE. Doe niet zo onnozel.

STAGIAIR. Je ziet toch dat ze mekaar graag zien.

KLANTE. Sta daar zo niet te staren. Je ogen rollen nog uit je kop. Voyeur!

STAGIAIR. Geef toe dat het een spektakel is dat je niet alle dagen te zien krijgt.

De Klante neemt de megafoon. Terwijl ze spreekt, groeit het gehijg en het gekreun van de Directeur en de Gerante. Het wordt zelfs luider dan het normaal gesproken zou kunnen.

De Klante begint redelijk luid, maar ze roept steeds harder tot ze op de duur schreeuwt.

KLANTE. Ben je tevreden? Heb je genoeg publiek? Je moest je schamen! Altijd grapjes op de grens tussen leven en dood. Heb de moed om tot op het bot te gaan. Laat zien wie je bent! Laat zien wat je kunt en gooi je naar beneden terwijl je klaarkomt! Toon de wereld dat je op een grootse manier tot een hoogtepunt kan komen! Snoer de mond van alle onnozelaars die hier de kijktoerist komen uithangen. *(Toont het publiek alsof er rond haar een samensholing is.)* Er is niet veel nodig om te sterven! Vogel hoog in de lucht! Sprookjesgrot wijd open! Gekreun! Onevenwicht! Acute pijn! *(Ze lanceert haar woorden.)* Kom tot mij! Overval mij! Kom klaar in mij! Sterf in mij! Helden van de diepste gleuf! Kinderen van de metafysische hoer! Trapezisten zonder net! Stort uw liefde over mij! Deerniswekkende teef! Eeuwige klootzak! Vogel u te pletter! Versmelt met het alles en het niets! Voel hard in zacht! Ontdek de diepste volheid in de explosie van het nieuwe bestaan! Sterf! Ontplof! Kom hier! Verheerlijk uzelf! Word! Leef!! Beleef!!!

Intussen hebben ze in de dakgoot hun hoogste orgasme bereikt. Want er werd even hard gekreund, gegild, gehuild en geroepen als beneden.

Plots vallen twee linnen poppen op de Klante, die het evenwicht verliest en op de grond tuimelt. Ze krabbelt onmiddellijk recht. De Stagiair knielt bij de poppen neer.

STAGIAIR. Ze ademen niet meer. Ze zijn dood.

KLANTE. Ze hebben nooit geleefd. Zie je niet dat het twee poppen zijn?

STAGIAIR. Waarom ben je zo hard?

KLANTE. Twee marionetten worden er niet menswaardig op alleen omdat ze dood zijn.

STAGIAIR. Jij hebt hen vermoord.

KLANTE. Ik heb hen gered.

STAGIAIR. Voel je je wel goed?

KLANTE. *(Haalt de schouders op.)* Ik was er klaar voor.

STAGIAIR. Ook hiervoor? Wist je dat ze gingen doen wat je zei?

KLANTE. Daar heb ik rekening mee gehouden.

STAGIAIR. Maar dan ben jij een moordenaars!

KLANTE. En dan? Er is erger.

STAGIAIR. Er is niets ergers.

KLANTE. Nee zeker! De wereld langzaamaan kapot laten gaan, zoals nu gebeurt en intussen doen alsof onze neus bloedt. Slachtoffer zijn van onze eigen laksheid, om zorgeloos te kunnen leven. Geen vuiltje aan de lucht!

STAGIAIR. *(Haalt de schouders op. Snuift.)* Moraliste! En ik die dacht dat ik in jou iets zag... dat ik van jou... kon houden.

KLANTE. *(Lacht arrogant.)* Jij? Van mij?

STAGIAIR. Ik hou veel meer van die twee daar.

KLANTE. Proficiat! Begraaf ze dan! Bel naar de begrafenisondernemer!

STAGIAIR. Hou op met je sarcasme.

KLANTE. Luister, ik ben doodop. Ik ga slapen.

STAGIAIR. En daarmee is alles voorbij...

KLANTE. Moet er nog iets meer gebeuren misschien?

STAGIAIR. Geef me tenminste je nummer.

KLANTE. En als ik dat geef? Denk je dat er dan nog wat komt? Geloof je echt dat het automatisch de verplichting inhoudt om intiem om te gaan met mekaar?

STAGIAIR. Weet ik niet. 't Zou misschien een stap in de goede richting zijn.

KLANTE. Als je erop staat, ik sta in het telefoonboek.

STAGIAIR. Onder welke naam?

KLANTE. Arbeidsinspectie. Afdeling welbevinden op de werkvloer en hygiëne.

STAGIAIR. Jij bent dus geen maniakale doodskistenmannequin?

KLANTE. Ik rapporteer over de kwaliteit van de dienst.

STAGIAIR. En zeggen dat je me fascineerde met je flair, je affiniteit voor de dood, je siësta in een kist.

KLANTE. Luister, we rekken het echt veel te lang. Het is een hectische dag geweest. Ik heb vandaag in totaal elf ondernemers bezocht. *(Ze gaat rustig naar af.)* En morgen moet ik de bubbelbaden in de massagesalons controleren. En daarna alle openbare toiletten van de stad binnenstebuiten keren. Het ruïneert mijn delicate huid. Misschien tot later.

STAGIAIR. Ja. Want ik moet je nog een zoen.

De Klante gaat af. De Stagiair bekijkt de poppen terwijl Hij en Zij opkomen en het achtste en laatste Intermezzo voordragen.

Terwijl ze dit doen legt de Stagiair de poppen netjes naast mekaar. (Of legt hij de stukken bij mekaar.) Hij bekijkt het resultaat en legt ze daarna arm in arm. Hij blijft staan. Hij omarmt ze. Hij laat ze los en blijft ze opnieuw even bekijken.

De Stagiair gaat weg op hetzelfde ogenblik dat Hij en Zij af gaan.

De twee poppen blijven in een lichtbundel liggen.

Intermezzo 8

HIJ. Zien we mekaar nog?

ZIJ. Bof... Waarom niet?

HIJ. Mag ik dan uw nummer hebben?

ZIJ. Euh...

HIJ. Ge hebt toch telefoon?

ZIJ. Niet hier.

HIJ. Kom me niet vertellen dat ge geen gsm hebt.

ZIJ. Jawel, maar...

HIJ. Oké... Sorry... Als ge liever hebt van niet...

ZIJ. Dat is het niet. Ik wil u zeker nog terugzien.

HIJ. Oh?! Waar? Wanneer?

ZIJ. Hier. Ik ben hier elke zaterdagochtend, rond tien uur. Er is altijd wel een begrafenis.

Dat wilt ge toch niet missen?

Hij, Zij en de Stagiair gaan elk langs een andere uitgang af.

Langzaam donkert de lichtbundel.

* * * * *

Over het stuk

Doodgewone Stervelingen is een absurde fabel, een zwarte komedie die de wereld van rouw en begrafenis op zijn kop zet.

Een jongeman meldt zich als sollicitant bij een begrafenisondernemer. Samen met de gerante belandt hij in de meest paradoxale situaties, wanneer zij erin slaagt op een unieke manier een zelfmoordenaar uit de dakgoot te redden. Ze bespreken hoe ze de firma commerciëler kunnen maken, want een rouwcentrum is veruit de enige zaak die niet rond publiciteit werkt. Hoe kan de mens met reclame gewonnen worden voor de dood?

Tot de doodskistenmannequin en de directeur-vampier van de zaak opdagen en haast iedereen “tot een hoogtepunt” komt.

* * * * *

Over de Auteur

Tiziano Scarpa (Venetië 1963) is in Italië een gekend auteur van romans en poëzie.

Hij schreef ook een vijftiental teksten voor theater en radio, die allemaal gecreëerd werden.

* * * * *